

OVLÁDANÁ ZLEM. VÁZANÁ POVINNOSTÍ. ROZPOLCENÁ LÁSKOU.

PŮLNOČNÍ KORUNA

SARAH J. MAASOVÁ

COO
BOO

Půlnoční koruna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarah J. Maasová

Půlnoční koruna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

SARAH J. MAASOVÁ

PŮLNOČNÍ
KORUNA

COO
BOO

Přeložila Ivana Svobodová

© 2013 by Sarah J. Mass

This translation of *Crown of Midnight* is published by Albatros Media a. s.
by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc. All rights reserved.

Translation © Ivana Svobodová, 2016

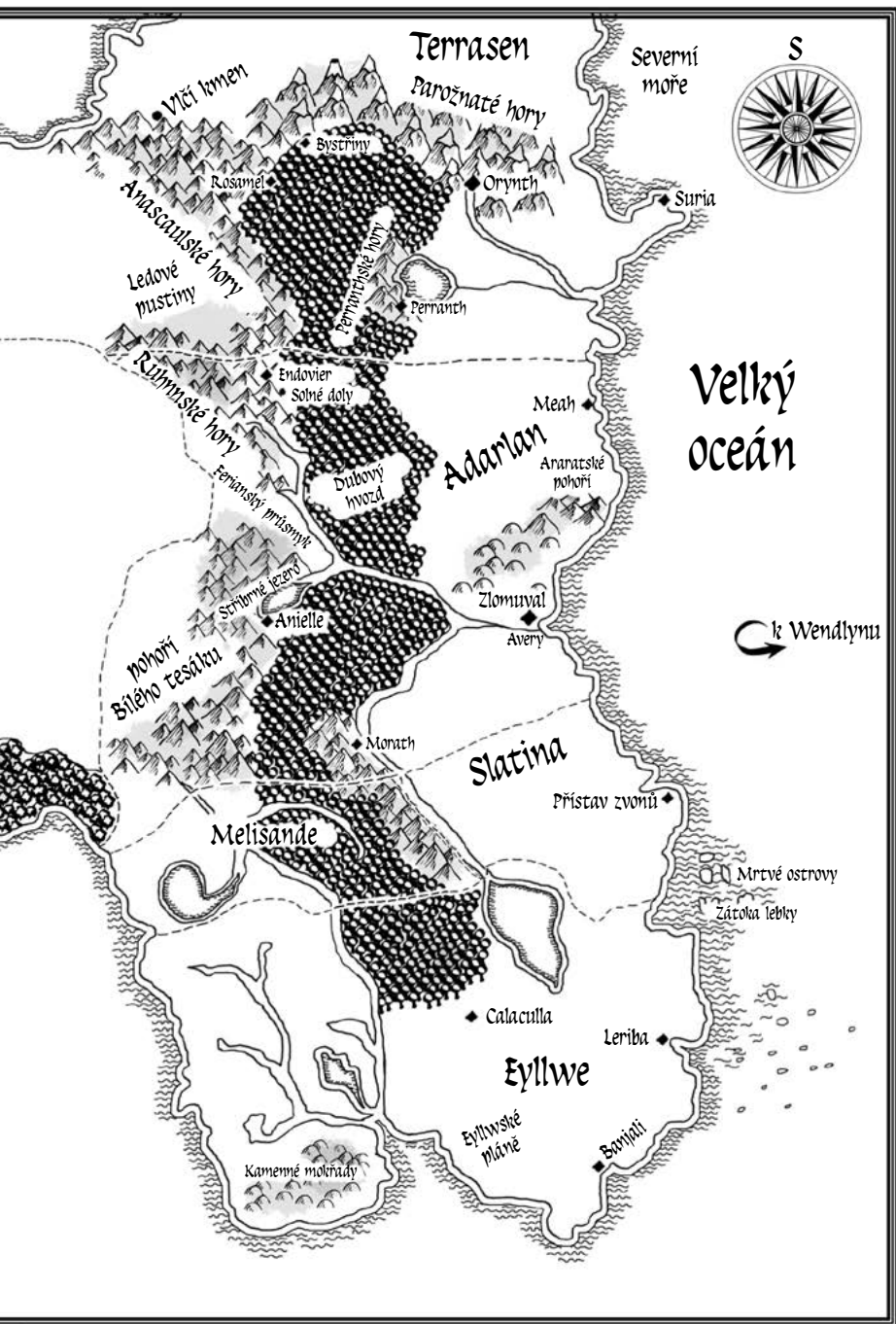
ISBN tištěné verze 978-80-7544-053-2

ISBN e-knihy 978-80-7544-063-1 (1. zveřejnění, 2018)

*Pro Susan – nejlepší kamarádku,
dokud z nás nezbude nic než prach.
(A ještě dlouho poté.)*

Erilea

I. ČÁST

KRÁLOVA BOJOVNICE

Okenice komíhající se v bouřlivém větru byly jedinou známkou jejího příchodu. Nikdo si jí nevšiml, když šplhala po zahradní zdi setmělého sídla, a díky hromu a vytí větru ženoucího se od nedalekého moře ji nikdo nezaslechl, když se vyhoupla po okapu na parapet a vklouzla do chodby v poschodí.

Náhle se v chodbě ozvaly kroky. Králova bojovnice se skryla ve výklenku. Zahalená pod černou maskou a kápí splynula se stíny. Ponořila se do tmy a stala se její součástí. Kolem otevřeného okna prošla znavená služka a s bručením ho zavřela. O chvíli později sešla po schodišti na konci chodby a zmizela, aniž si povšimla mokřých stop na prkenné podlaze.

Oblohou projel blesk, jenž osvětlil chodbu. Vražedkyně se zhluboka nadechla a prošla si v duchu plány, které si během tří dnů, kdy honosný dům na okraji Přístavu zvonů sledovala, pečlivě uložila do paměti. Pět dveří po obou stranách. Ložnice lorda Niralla byla třetí zleva.

Naslouchala, jestli se neblíží další sluhové, ale dům klidně spal, zatímco kolem zuřila bouře.

Tichá jako přízrak nenápadně postupovala chodbou. Dveře do ložnice lorda Niralla se s tichým zavrváním otevřely. Vyčkala na další zahřmění a zavřela je za sebou.

Záblesk osvětlil dvě osoby spící na posteli s nebesy. Lordu Nirallovi nebylo víc než pětatřicet let a jeho žena, tmavovlasá a krásná, spala hlubokým spánkem v jeho náruči. Čeho se dopustili, že krále urazili tak hrozně, aby si přál jejich smrt?

Přikradla se k okraji lůžka. Jejím úkolem nebylo klást otázky, ale poslouchat. Závisela na tom její svoboda. S každým krokem, s nímž se přibližovala k lordu Niralovi, si znovu opakovala svůj záměr.

Její meč vyklouzl z pochvy se sotva znatelným zasténáním. Rozechvěle se nadechla a připravila se na to, co mělo následovat.

Lord Nirall otevřel oči, právě když králova bojovnice pozvedla meč nad jeho hlavu.

⇨ 2 ⇩

Celaena Sardothien kráčela chodbami zlomuvalského skleněného hradu. Těžký vak, který svírala v ruce, se pohupoval s každým jejím krokem a narážel jí do kolen. Přestože jí většinu tváře zakrývala kápě černého pláště, strážci ji nezastavili, když mířila k poradní komnatě krále Adarlanu. Velmi dobře věděli, co je zač – a co udělala pro krále. Jako králova bojovnice stála nad nimi. V hradu bylo jen několik málo osob, jež nepřevyšovala hodnotí. A ještě méně těch, kdo se jí nebáli.

S vlajícím pláštěm došla k otevřeným skleněným dveřím. Strážci po obou stranách se napřímili, když na ně kývla a vstoupila do poradní komnaty. Její černé boty se po podlaze z rudého mramoru pohybovaly téměř neslyšně.

Ve středu místnosti seděl na skleněném trůně král Adarlanu a upíral zachmuřený pohled na vak v jejích prstech. Celaena stejně jako v předchozích třech případech před trůnem poklekla a sklonila hlavu.

Dorian Havilliard stál vedle otcova trůnu a Celaena cítila, jak na ni upírá safírové oči. Před vyvýšeným trůnem stál mezi ní a královskou rodinou jako vždy Chaol Westfall, kapitán stráže. Celaena se na něj podívala ze stínu kápě a prohlížela si rysy jeho tváře. Podle jeho kamenného výrazu by si jeden myslel, že ji kapitán nezná. To se však dalo očekávat a byla to jen součást hry, v níž se za poslední měsíce oba stali mistry. Chaol mohl být jejím přítelem, člověkem, kterému se z nějakého důvodu naučila důvěřovat, ale přesto zůstával kapitá-

nem – a jeho hlavní odpovědností byla ochrana přítomných členů královské rodiny.

Král konečně promluvil: „Vstaň.“

Celaena se s hlavou vztyčenou zvedla a sejmula kápi.

Král jí pokynul a v odpoledním slunci se mu na prstu zaleskl prsten s obsidiánem. „Splnila jsi úkol?“

Celaena strčila ruku v rukavici do vaku a hodila mu k nohám uříznutou hlavu. Nikdo nepromluvil, když se hlava kutálela za obscénních zvuků, které vydávalo ztuhlé rozkládající se maso narážející na mramor. Hlava se zastavila před trůnem se zastřeným pohledem obráceným na ozdobný skleněný lustr.

Dorian se napřimil a odvrátil pohled. Chaol se na hlavu jen upřeně díval.

„Bránil se,“ dodala Celaena.

Král se naklonil vpřed. Prohlížel si pozorně znetvořenou tvář a zubaté zářezy na krku. „Ani bych ho nepoznal.“

Celaena se na něj nevesele usmála, ačkoli se jí přitom stáhlo hrdlo, a odpověděla: „Obávám se, že uříznutým hlavám cestování nesvědčí.“ Znovu zapátrala ve vaku a vyjmula z něj ruku. „Tady je jeho pečetní prsten.“ Snažila se příliš nevnímat hniјící maso, jež držela v ruce, a puch, který se s každým dnem zhoršoval. Podala ruku mrtvého Chaolovi, jehož oči barvy bronzu byly nepřítomné, když ji převzal a přinesl králi. Král zkroutil ret, ale poté bezohledně stáhl prsten z tuhého prstu. Hodil jí ruku k nohám a pečlivě prsten zkoumal.

Dorian stál vedle otce nehybný jako socha. Když Celaena zápolila v klání, v nejmenším mu její minulost nevadila. Co čekal, že se stane, až bude jmenována královnou bojovnicí? I když Celaena musela připustit, že by se z odřatých údů a hlav zvedl žaludek většiny lidí, dokonce i po desetiletí prožitém pod nadvládou Adarlanu. Dorian nikdy nezažil bitvu. Nikdy neviděl řady spoutaných zajatců vlekoucích se k popravčím špalkům... Možná by ho měla obdivovat za to, že se ještě nepozvracel.

„Co jeho žena?“ zeptal se příkře král a bez ustání přitom obíracel prsten v dlani.

„Je připoutaná k tomu, co zbylo z manžela, na dně moře,“ odpověděla Celaena se záłudným úsměvem a vylovila z pytle útluu bledou ruku, jež měla na prsteníčku navléknutý zlatý snubní prsten s vyrytým datem svatby. Podala ji králi, ovšem ten zavrtěl hlavou. Neodvážila se pohlédnout na Doriana nebo Chaola, když ženinu ruku vložila zpátky do tlustého plátěného vaku.

„Dobrá tedy,“ zabručel král. Celaena zůstala nehybně stát, zatímco si pohledem měřil ji, vak a uťatou hlavu. Po nepříjemně dlouhé odmlce opět promluvil: „Ve Zlomuvalu sílí povstalecké hnutí. Jde o skupinu osob, které jsou připraveny udělat cokoli, aby mě zbavily trůnu – a snaží se mařit mé plány. Tvým dalším úkolem je povstalce vymýtit a odstranit, než se stanou skutečnou hrozbou pro mou říši.“

Celaena stiskla vak tak silně, až ji zabořily prsty. Chaol a Dorian se na krále překvapeně zadívali, jako by i oni o této věci slyšeli poprvé.

K Celaeně se dostaly zvěsti o králových odpůrcích, než byla odvlčena do Endovieru, a dokonce se s uvězněnými povstalci v solných dolech setkala. Avšak to, že v samém srdci hlavního města vzniklo takovéto hnutí, a to, že král vysílal ji, aby je jednoho po druhém jednou provždy umlčela... A k tomu se král zmínil o jistých plánech. O jakých? Co povstalci věděli o jeho záměrech? Zatlačovala ty otázky do nejhlubších zákoutí mysli, až nebylo možné z jejího výrazu žádnou z nich vyčíst.

Král zabubnoval prsty na opěradle trůnu a druhou rukou si nepřestával pohrávat s Nirallovým prstenem. „Na mém seznamu osob podezřelých ze zrady je několik jmen, ale pokaždé ti sdělím pouze jedno. Hrad se hemží špehy.“

Chaol při jeho slovech ztuhl, avšak král jen mávl rukou a kapitán přistoupil k Celaeně, aby jí s nic neříkajícím výrazem podal list papíru.

Celaena se musela ovládnout, aby mu přitom nepohlédla do tváře, přestože jeho prsty přejely po jejích, než list pustil. Celaena na papír bez jakéhokoli výrazu pohlédla. Bylo na něm napsáno jediné jméno: *Archer Finn*.

Jen s vypětím vůle a díky pudu sebezáchovy nedala najevo zděšení. Zнала Archera už od svých třinácti let, když se přišel učít do Tvrze vrahů. Byl o několik roků starší a už byl vysoce vyhledávaným důvěrným společníkem... který potřeboval výcvik, aby se mohl ochránit před značně žárlivými zákaznicemi. A jejich manžely.

Nikdy mu nevadilo bláznivé holčičí okouzlení, které k němu cítila. Naopak ji nechával, ať si na něm zkouší koketování, které obvykle končilo tím, že se smála, až slzela. Pochopitelně ho řadu let neviděla – už dlouho předtím, než skončila v Endovieru – ale nikdy by si nepomyslela, že by byl schopen něčeho takového. Byl krásný, laskavý a veselý. Nemohl být zrádce tak nebezpečným pro korunu, že by si král přál jeho smrt.

Bylo to směšné. Ať králi tyto informace poskytoval kdokoli, byl to zatracený hlupák.

„Jde jen o něj, nebo i o jeho zákaznice?“ vypadlo z ní.

Král se na ni zvolna usmál. „Ty Archera znáš? Ne, že by mě to překvapovalo.“ Dráždil ji – vyzýval ji.

Ona se však dívala vpřed a přinutila se uklidnit a zhluboka dýchat. „Zнала jsem ho. Je to velmi dobře strážný muž. Budu potřebovat čas, abych k němu pronikla.“ Volila slova nesmírně pečlivě a nedbale je vyslovila. Ve skutečnosti potřebovala čas na to, aby zjistila, jak Archer do té bryndy zabředl – a zda král říká pravdu. Pokud byl Archer opravdu zrádce a povstalec... no, to bude muset vyřešit později.

„V tom případě ti dávám měsíc,“ prohlásil král. „A jestli do té doby nebude v hrobě, možná přehodnotím, zda zasloužíš být mou bojovnicí, děvče.“

Celaena přikývla, plná pokory, odevzdání a zdvořilosti. „Děkuji vám, Vaše Veličenstvo.“

„Až odstraníš Archera, dám ti další jméno ze seznamu.“

Vyhýbala se politice království, zejména co se týkalo povstalců, tolik let jen proto, aby se do ní teď zapletla až po uši. Báječné.

„Jednej rychle,“ varoval ji král, „a diskrétně. Platbu za Niralla už máš přichystanou v komnatách.“

Celaena znovu přikývla a strčila si lístek do kapsy.

Král ji probodával pohledem. Celaena se odvrátila, ale přiměla se zvednout koutek úst a předvést záblesk v očích, který naznačoval vzrušení z nadcházejícího lovu. Král z ní konečně spustil oči a zahleděl se do stropu. „Vezmi tu hlavu a ztrať se.“ Schoval Nirallův pečební prsten do kapsy a Celaena potlačila zhnusený úšklebek. Trofej pro Jeho Veličenstvo.

Zvedla uťatou hlavu za tmavé vlasy, popadla ruku zabitého a nacpala je do vaku. Vrhla letmý pohled na Doriana, který v obličejí zbledl jako stěna, otočila se na patě a odešla.

Dorian Havilliard stál mlčky v komnatě, zatímco v ní sluhové přestavovali nábytek. Právě táhli do středu místnosti obrovský dubový stůl a vyřezávané židle. Za tři minuty mělo začít zasedání rady. Dorian pomalu ani nezaznamenal, jak Chaol odchází se slovy, že by Celaenu rád podrobněji vyslechl. Jeho otec souhlasně zamručel.

Celaena toho muže a jeho manželku zavraždila. Na příkaz jeho otce. Dorian se téměř nedokázal podívat ani na jednoho z nich. Domníval se, že dokázal otce přesvědčit, aby po masakru rebelů v Eyllwe, k němuž došlo před svátkem yule, přehodnotil svůj krutý postup, ale zdálo se, že ničeho nedosáhl. A Celaena...

Jakmile byli sluhové hotovi s přípravou stolu, Dorian vklouzl na své obvyklé místo po otcově pravici. Postupně přicházeli členové rady, včetně vévody Perringtona, jenž se vydal přímo ke králi a začal něco mumlat, příliš tiše na to, aby to Dorian zachytil.

Dorian se neobtěžoval s někým hovořit. Jen upřeně hleděl před sebe na skleněný džbán s vodou. Celaena jako by si dnes ani nebyla podobná.

Vlastně se tak chovala celé dva měsíce od doby, co byla jmenována královnou bojovnicí. Ty tam byly její krásné šaty a zdobené oblečení. Nahradila je strohá přiléhavá černá halena a kal-

hoty. Vlasy nosila stažené do dlouhého copu, který zapadal do záhybů tmavého pláště, do něhož se neustále halila. Byla půvabný přízrak, a kdykoli na něj pohlédla, jako by ani nevěděla, kdo před ní stojí.

Dorian se ohlédl k otevřeným dveřím, jimiž před chvilkou zmizela.

Jestli dokázala takto vraždit lidi, potom by pro ni bylo hračkou přesvědčit ho, aby si myslel, že k němu něco cítí. Udělat z něj spojence – přimět ho, aby ji *miloval* dost na to, aby se kvůli ní postavil otcí, aby se postaral o její jmenování otcovou bojovnicí...

Dorian nedokázal tu myšlenku dokončit. Navštíví ji – možná zítra. Jen aby se přesvědčil, zda se nemýlí.

V duchu se ale musel ptát, jestli pro Celaenu vůbec kdy něco znamenal.

Celaena kráčela rychle a tiše chodbami a po schodištích ke královské stoce. Šlo o stejný kanál, jenž se táhl tajným tunelem, který objevila, i když tady páchl daleko hůř, protože sem sluhové bezmála každou hodinu vyhazovali odpadky.

Její kroky se nesly dlouhou podzemní chodbou a brzy se k nim připojily další – Chaolovy. Celaena však neřekla jediné slovo, dokud se nezastavila na kraji vody. Rozhlédla se po několika vchodech, které se otvíraly po obou stranách řeky. Poblíž nikdo nebyl.

Aniž se ohlédla, pronesla: „Přišel jsi mě pozdravit, nebo mě hodláš pronásledovat, kamkoli se hnu?“ Otočila se k němu s vákem stále visícím v ruce.

„Pořád si hraješ na královu bojovnici, nebo už jsi znovu Celaena?“ odvětil a bronzové oči mu zaplály v záři pochodně.

Samozřejmě že si Chaol toho rozdílů všiml. Nic mu neuniklo. Celaena si nebyla jistá, jestli ji to těší, nebo ne. Zvláště když v jeho slovech zachytila nenápadný osten.

Když neodpověděla, Chaol se zeptal: „Jak to šlo v Přístavu zvonů?“

„Stejně jako vždy.“ Věděla přesně, jak to myslel. Chtěl vědět, jak dopadlo její poslání.

„Bojoval s tebou?“ Kývl na vak v její hrsti.

Pokřčila rameny a otočila se zpátky k tmavé řece. „Nebylo to nic, co bych nezvládla.“ Hodila vak do stoky. Beze slova přihlíželi, jak se zhoupl na hladině a potom pomalu klesl.

Chaol si odkašlal. Věděla, jak hrozně se mu to přičí. Když se vydala splnit svůj první úkol – do sídla na pobřeží v Meah – tak neklidně před jejím odjezdem popocházel, že si vážně myslela, že ji požádá, aby nikam nejezdila. Když se vrátila a přinesla s sebou useknutou hlavou a fámy o vraždě sira Carlina, trvalo mu týden, než jí byl vůbec schopen pohlédnout do očí. Co ale čekal?

„Kdy se vypravíš na novou misi?“ zeptal se.

„Zítřka. Nebo pozítří. Potřebuji si odpočinout,“ dodala spěšně, když se zamračil. „Krom toho mi zabere jenom den nebo dva, než zjistím, jak je Archer chráněný, a rozhodnu se, jak budu postupovat. Doufám, že na to nebudu potřebovat měsíc, co mi král dal.“ Také doufala, že jí Archer poskytne pár odpovědí na otázky, jak se dostal na králův seznam a o jakých plánech se to král vlastně zmiňoval. Pak se rozhodne co s ním.

Chaol se postavil vedle ní s pohledem stále upřeným na špiňavou vodu, v níž už vak určitě zachytil proud, který ho unášel do Avery nebo do moře za ní. „Chtěl bych si poslechnout tvoje hlášení.“

Zvedla obočí. „Vezmeš mě aspoň předtím na večeři?“

Když se na ni Chaol přísně zadíval, prosebně našpulila pusu.

„Já nežertuji,“ napomenul ji Chaol. „Chci znát podrobnosti toho, co se stalo s Nirallem.“

Se širokým úsměvem ho odstrčila, aby mohla projít, zamířila zpátky vzhůru po schodech a přitom si utírala rukavice do kalhot.

Chaol ji chytil za paži. „Jestli se Nirall bránil, mohli vás slyšet svědci a...“

„Nevydal ani hlásku,“ vyjela na něj Celaena. Setřásla ho a v zlosti vyšla po schodech vzhůru. Po dvou týdnech stráve-

ných na cestě toužila jedine po *spánku*. I chůze ke komnatám jí připadala jako únavná výprava. „Žádné hlášení není zapotřebí, Chaole.“

Znovu ji zastavil a na odpočívadle skrytém ve stínu jí rukou rázně stíkl rameno. „Když jsi pryč,“ řekl a světlo vzdálené pochodně přitom osvětlovalo mužné rysy jeho tváře, „netuším, co se s tebou děje. Nevím, jestli nejsi zraněná nebo někde nehniješ ve stoce. Včera jsem zaslechl, že dopadli vraha, který má Nirallovu smrt na svědomí.“ Přiblížil tvář k její a pokračoval nakrápělým hlasem: „Dokud jsi dnes nedorazila, myslím, že tím vrahem jsi ty. Chystal jsem se tam vydat, abych tě našel.“

To vysvětlovalo, proč po příjezdu viděla ve stájích Chaolova koně osedlaného. Dlouze vydechla a ve tvářích náhle pocítila horkost. „Zkus mi trochu víc věřit. Koneckonců jsem králova bojovnice.“

Dočista ji zaskočil, když ji k sobě přivinul a pevně ji objal.

Bez váhání mu položila ruce na ramena a vdechla jeho vůni. Neobjal ji ode dne, kdy se dozvěděla, že byla vyhlášena vítězkou klání. V duchu však často zabloudila ke vzpomínce na to objetí. A když ho teď držela v náručí, cítila v žilách vroucí touhu už ho nikdy znovu nepustit.

Přešel jí nosem po šíji. „Bohové na nebi, příšerně smrdíš,“ zamumlal.

Celaena zasykla a odstrčila ho. Teď už jí tváře úplně hořely. „Když se člověk týdný tahá s kusy mrtvých těl, nebude vonět po růžích! Možná kdybyste mi dopřáli trochu času, abych se vykoukala, místo toho, abych se *neprodleně* hlásila králi, mohla jsem...“ Zarazila se, když uviděla jeho pobavený úsměv, a pleskla ho po rameni. „Hňupe.“ Popadla ho za rámě a táhla ho vzhůru po schodech. „Pohyb. Půjdeme do mých komnat, aby sis mohl jako vzorný kavalír poslechnout mé hlášení.“

Chaol vyprskl a štouchl ji loktem, ale nepouštěl ji.

Když se rozradostněná Rychlotlapka uklidnila dost na to, aby Celaena mohla mluvit, aniž by ji fenka olizovala, Chaol z ní dostal i nejmenší podrobnosti a odešel s příslibem, že se za pár hodin vrátí a povečeří spolu. Poté, co se odevzdala do rukou Filipy, která si ji vzala do parády v lázni a bědovala přitom nad stavem jejích vlasů a nehtů, se Celaena zhroutila na postel.

Rychlotlapka vyskočila za ní a schoulila se jí po boku. Celaena ji hladila po sametovém zlatavém kožichu, hleděla do stropu, zatímco jí namožené svaly těžky vyčerpáním.

Král jí uvěřil.

Ani Chaol jedinkrát nezapochoyboval o jejích slovech, když se jí vyptával na misi. Nemohla se rozhodnout, jestli kvůli tomu má cítit hrdost, zklamání nebo vyloženě provinilost. Lži jí ale klouzaly ze rtů s lehkostí. Nirall se probudil okamžik předtím, než ho zabila. Jeho manželce musela podříznout krk, aby nekřičela, a zápas byl o něco špinavější, než by se jí zamlouvalo. Přihodila i pravdivé podrobnosti: okno do chodby v poschodí, bouři, služtičku se svícnem... Nejlepší lži v sobě vždy měly přimíchaný kus pravdy.

Celaena sevřela prsty amulet na hrudi. Elenino oko. Neviděla Elenu od jejich posledního setkání v hrobce. Když je teď královou bojovnicí, snad ji duch dávné královny nechá na pokoji. Přesto si Celaena v měsících, které následovaly po tom, co jí Elena ochranný amulet věnovala, zvykla na jeho uklidňující přítomnost.

Silou ho sevřela v dlaní. Kdyby král zjistil pravdu o tom, co udělala – co dělala uplynulé dva měsíce...

Na první misi vyrazila s úmyslem rychle odstranit cíl. Byla připravená na vraždu a připomínala si, že sir Carlin není nic než cizí muž, jehož život pro ni nic neznamená. Když však pronikla do jeho domu a viděla neobyčejnou laskavost, s níž se choval ke služebnictvu, a když viděla, jak hraje na lyru s potulným pěvcem, kterému poskytl své pohostinství, když si uvědomila, komu by jeho smrt prospěla... nedokázala to provést. Snažila se samu sebe zastrašit, přemluvit a podplatit, aby to udělala, ale bylo to marné.

Lorda Niralla postavila před stejnou volbu jako sira Carlina: Buď na místě zemře, nebo bude předstírat smrt a uprchne – daleko a už se nikdy nevrátí ke svému jménu. Zatím si všichni čtyři muži, které dostala za úkol odstranit, zvolili útek.

Nebylo obtížné přimět je, aby se vzdali svých pečetních prstenů nebo jiných předmětů s jejich znakem. A ještě snadnější bylo přesvědčit je, aby jí dali svůj noční úbor, který rozřezala tak, aby to odpovídalo ranám, které jim, jak potom tvrdila, zasadila. Mrtvá těla se také dala snadno obstarat.

Útulky pro nemocné se neustále zbavovaly čerstvých mrtvol. Nikdy nebyla potíž najít nějakou, jež se dostatečně podobala zamýšlené oběti – zvlášť když místa, kde mělo k vraždám dojít, ležela tak daleko, aby maso mělo čas cestou shnít.

Netušila, komu hlava lorda Niralla vlastně patřila. Věděla jen, že měli podobné vlasy, a když do obličeje zasadila několik řezných ran a ponechala hlavu nějaký čas rozkladu, práce byla hotová. Ze stejné mrtvoly pocházela i ruka. A ruka dámy... ta patřila dívce, která teprve přednedávnem začala krváčet a kterou nečekaně zahubila choroba, s níž by si před pár lety dokázal nadaný léčitel snadno poradit. Jenže nyní, když magie zmizela a moudří léčitelé skončili na šibenici nebo na hranici, lidé umírali po stovkách na nemoci, které se kdysi daly léčit. Celaena se otočila na bok a zabořila tvář do Rychlotlapčiny hebké srsti.

Archer. Jak sehraje *jeho* smrt? Byl tak slavný a lehce rozpoznatelný. Stále si nedokázala představit, že by byl jakkoli ve spojení s tajemnou povstaleckou skupinou. Pokud ovšem byl na králově seznamu, pak možná za ta léta, kdy ho neviděla, využil svůj talent k tomu, aby získal moc.

Jaké informace o králových plánech ale mohli povstalci mít, aby představovali skutečnou hrozbu? Král si podmanil celý světadíl. Co by ještě mohl udělat?

Byly tu samozřejmě další světadíly. Světadíly s bohatými královstvími jako Wendlyn, vzdálená země za mořem, která zatím vzdorovala námořním útokům Adarlanu. Ale od té doby,

kdy Celaena skončila v Endovieru, neslyšela o válce s ním téměř nic nového.

Proč by povstalcům mělo záležet na královstvích v jiném koutě světa, když měli dost vlastních starostí? Ne, královny plány se musely týkat *této* země a *tohoto* světadílu.

Nechtěla to vědět. Nechtěla vědět, co král provádí a jakou budoucnost chystá pro svou říši. Využije tento měsíc k tomu, aby zjistila co s Archerem, a bude předstírat, že nikdy nezaslechla to znepokojivé slovo: *plány*.

Celaena potlačila zachvění. Hrála s králem hru na ostří nože a nyní se jejími oběťmi měli stát lidé ve Zlomuvalu, počínaje *Archerem*... Bude muset přijít na to, jak se stát ještě lepší hráčkou, protože kdyby král zjistil pravdu. Kdyby přišel na to, co dělá...

Zničil by ji.

3

Celaena se hnala tmou v tajné chodbě a uštvanež dýchala. Ohlédla se přes rameno a spatřila Caina, jak se na ni šklebí s očima jako žhavé uhlíky.

Bez ohledu na to, jak rychle utíkala, jemu stačil klidný krok, aby se jí držel v patách. Za ním se vznášela stopa zářících zelených znamení Sudby, jejichž podivné tvary a symboly osvětlovaly starobylé kusy kamene. Za Cainem se s dlouhými drápy škrábajícími o podlahu vlekl ridderak.

Celaena klopýtla, ale udržela se na nohou. Při každém kroku měla pocit, jako by se brodila bahnem. Nemohla mu uniknout. Nakonec ji stejně dožene. A jakmile se jí ridderak zmocní... Neodvážila se znovu pohlédnout na přerostlé zuby, co mu trčely z tlamy, nebo do bezedných očí, v nichž se leskla touha požírat ji kus za kusem.

Cain se tlumeně zachechtal a jeho smích zaskřípěl o kamenné zdi. Už byl blízko. Dost blízko na to, aby jí jeho prsty škrábly po šíji. Zaseptal její jméno, její pravé jméno a ona se dala do křiku, když ji...

Celaena se probudila a zalapala po dechu. V ruce tiskla Elenino oko. Přelétla očima po komnatě a pátrala, kde jsou stíny temnější. Hledala planoucí znamení Sudby, náznaky, že jsou tajné dveře skryté za gobelínem otevřené. V místnosti však jen praskal skomírající oheň.

Celaena klesla zpátky na polštáře. Byla to jen noční můra. Cain a ridderak byli mrtví a Elena už po ní nebude nic chtít. Mohla to hodit za hlavu.

Rychlotlapka spící pod početnými vrstvami pokrývek jí položila čenich na břicho. Celaena se uvelebila ještě hlouběji, objala fenku a zavřela oči.

Bylo to za ní.

Celaena v mrazivé mlze časného rána hodila větev do širokého pole u obory. Rychlotlapka vyrazila vybledlou trávou jako zlatý blesk tak rychle, že Celaena tiše, obdivně hvízdla. Nehemia vedle ní uznale mlaskla s očima upřenýma na hbitého psa. Nehemia byla natolik zaměstnaná tím, že se snažila získat přízeň královny Georginy, a shromažďováním informací o králových plánech týkajících se Eyllwe, že svítání byl obvykle jediný čas, kdy se mohly sejít. Věděl král, že je princezna jedním ze špehů, o nichž se zmínil? To nebylo možné, jinak by nikdy Celaeně neprojevil dostatečnou důvěru na to, aby se stala jeho bojovnicí. Ne když bylo její přátelství s princeznou široko známé.

„Proč Archer Finn?“ přemítala Nehemia ve své mateřštině tichým hlasem. Celaena ji seznámila se svou nejnovější misí a stručně jí přiblížila podrobnosti.

Rychlotlapka sebrala klacek, přiklusala zpátky k nim a mávala přitom dlouhým ocasem. Přestože ještě úplně nedorostla, už teď byla neobyčejně velká. Dorian jí nikdy přesně neřekl, se psem jaké rasy se Rychlotlapčina matka spářila, ale vzhledem k její velikosti to mohl být vlkodav, nebo dokonce skutečný vlk.

Celaena pokrčila rameny nad Nehemiinou otázkou a schovala ruce do kožešinou lemovaných kapes pláště. „Král se domnívá... domnívá se, že Archer je zapojený v nějakém tajném spolku, který bojuje proti němu přímo tady ve Zlomuvalu a chce ho sesadit z trůnu.“

„Takto troufalý nikdo není. Povstalci se schovávají v horách a na místech, kde je mohou tamější lidé ukrýt a podporovat je, ne zde. Zlomoval by pro ně byl smrtící pastí.“

Celaena znovu pokrčila rameny, zrovna když se Rychlotlapka vrátila a znovu se dožadovala, aby jí hodila klacek. „Podle všeho ne. A král má, jak se zdá, seznam lidí, které považuje za vůdce povstání.“

„A ty je... všechny zabiješ?“ Nehemiina snědá tvář poněkud pobledla.

„Jednoho po druhém,“ dodala Celaena a hodila klacek co nejdál do mlhou pokrytého pole. Rychlotlapka se za ním vrhla a suchá tráva a sníh z poslední vánice jí křupaly a šelestily pod mohutnými tlapami. „Odhalí mi pokaždé pouze jedno jméno. Podle mě z toho dělá pěkné divadlo. Ale jak se zdá, ta skupina mu narušuje *plány*.“

„Jaké plány?“ zeptala se Nehemia zostra.

Celaena se zamračila. „Doufala jsem, že to budeš vědět ty.“

„Ne, nevím,“ odvětila Nehemia a po napjaté odmlce dodala: „Jestli se o něčem dozvíš...“

„Uvidím, co bude v mých silách,“ lhalo Celaena. Vlastně si ani nebyla jistá, jestli opravdu chce vědět, co má král v úmyslu – natož aby se s tou informací někomu ještě svěřovala. Bylo to sobecké a možná trochu hloupé, ale nedokázala dostat z hlavy varování, které jí král udělil v den, kdy ji vyhlásil svou bojovnicí: Pokud se bude vzpěčovat jeho příkazům, pokud ho zradí, zabije král Chaola. A potom Nehemii a ostatní členy princezniny rodiny.

A toto všechno – každá vražda, kterou nevykonala, každá lež, kterou vyslovila – pro ně představovalo hrozbu.

Nehemia zavrtěla hlavou, ale neodpověděla. Kdykoli se na Celaenu princezna, Chaol, nebo dokonce Dorian takto dívali, bylo to téměř nesnesitelné. I oni však museli jejím lžím věřit. V zájmu vlastního bezpečí.

Nehemia si začala mnout ruce a její pohled byl čím dál víc nepřítomný. Celaena si toho v uplynulých měsících často povšimla. „Jestli si kvůli mně děláš starosti...“

„To ne,“ ujistila ji Nehemia. „Dokážeš se o sebe postarat.“

„Tak o co jde?“ Celaeně se sevřel žaludek. Jestli bude Nehemia dál mluvit o povstalcích, neví, jak dlouho to vydrží snášet. Ano, chtěla se zbavit krále – jako jeho bojovnice i jako dítě porobeného národa – ale nechtěla mít nic společného s jakýmikoli úklady, které sprádali lidé ve Zlomuvalu, a se zoufalými nadějami, kterými se dosud opájeli. Postavit se králi by bylo vysloveným šílenstvím. Všichni by byli rozdraceni.

Nehemia ale řekla: „Počet vězňů v pracovních táborech v Calaculle narůstá. Každým dnem tam přivádějí další a další vzbouřence. Většina považuje za zázrak, že zůstali *naživu*. Potom, co vojáci povraždili pět set povstalců... Moji lidé mají strach.“ Rychlotlapka se znovu vrátila a tentokrát to byla Nehemia, kdo jí vzal klacek z tlamy a odhodil ho do šera svítání. „Ale podmínky v Calaculle...“

Zarazila se, nejspíš při pomýšlení na tři jizvy, které protínaly Celaenina záda. Trvalá upomínka na krutost solných dolů v Endovieru. Upomínka na to, že ačkoli byla Celaena volná, tisíce lidí tam nadále dřely a umíraly. Calaculla, sesterský tábor Endovieru, byla podle zvěstí ještě horší.

„Král mě nebude chtít přijmout,“ povzdechla si Nehemia, která si teď pohrávala s jedním tenkým, úhledně spleteným copem. „Třikrát jsem ho žádala, abychom projednali podmínky v Calaculle, a pokaždé tvrdil, že je příliš zaměstnán. Očividně hledáním lidí, které bys pro něj mohla zabít.“

Celaena při drsném tónu Nehemiina hlasu zrudla. Rychlotlapka se opět vrátila a Nehemia jí sebrala klacek, ale ponechala si ho v rukou.

„Musím něco udělat, Elentiyo,“ prohlásila a oslovila ji jménem, které jí dala tu noc, kdy se jí Celaena přiznala, že je nájemná vražedkyně. „Musím najít způsob, jak svým lidem pomoci. Co když pouhé shromažďování informací nikam nepovede? Kdy začneme jednat?“

Celaena ztěžka polkla. To slovo „jednat“ ji děsilo víc, než byla ochotná připustit. Víc než slovo „plány“. Rychlotlapka se

jí posadila k nohám a vrtěla ocasem, plná očekávání, že jí jedna z nich znovu hodí klacek.

Když však Celaena nic neřekla, když nic neslíbila, tak jako vždy, když Nehemia o této věci mluvila, princezna klacek pustila na zem a mlčky zamířila zpátky k hradu.

Celaena počkala, až její kroky utichnou, a dlouze vydechla. Zanedlouho se měla sejít s Chaolem kvůli rannímu běhu, ale potom... potom se vypraví do Zlomuvalu. Archer může počkat do odpoledne.

Král jí koneckonců dal celý měsíc, a přestože chtěla Archerovi položit pár otázek, teď potřebovala na nějaký čas opustit hradní pozemky. Chtěla rozházet spoustu peněz. Byla na nich krev.

4

Chaol Westfall běžel oborou a Celaena se mu držela po boku. Ledový ranní vzduch ho bodal do plic jako střepy skla a od úst mu stoupala pára. Oblékli se, jak nejlépe mohli, aniž by to znamenalo přílišnou zátěž – vsadili na haleny v několika vrstvách a rukavice – ale i když mu po těle stékal pot, Chaol mrzl.

Věděl, že Celaena je na tom stejně – špička nosu jí zrůžověla a uši měla zářivě rudé. Když zachytila jeho pohled, vrhla na něj široký úsměv a podmanivé tyrkysové oči se jí rozzářily.

„Už nemůžeš?“ utahovala si z něj. „Já *věděla*, že když budu pryč, tak se nebudeš s běháním obtěžovat.“

Udýchaně se zasmál. „Neříkej, že *ty* jsi běhala, když jsi plnila poslání. Tohle je dnes ráno podruhé, kdy jsem kvůli tobě musel zpomalit.“

Lež jako věž. Teď už s ním snadno držela krok a byla mrštná jako jelen prchající lesem. Někdy pro něj bylo neskutečně těžké nedívat se na ni – nesledovat, jak se pohybuje.

„Klidně si to namlouvej,“ prohodila a přidala.

Chaol nabral rychlost. Nehodlal se dívat, jak mu utíká. Sluhové odházeli ve sněhem pokryté oboře pěšinu, ale země pod nohama byla stále zledovatělá a zrádná.

Poslední dobou si to čím dál víc uvědomoval – jak se mu přičí, když ho Celaena opustí. Jak bídně se cítí, když vyráží na ty proklaté mise a celé dny nebo i týdny se neozývá. Netušil, jak nebo kdy k tomu došlo, ale začalo mu záležet na tom, zda se vrátí, nebo ne. A po tom všem, co společně překonali...

Při souboji zabil Caina. Zabil ho, aby ji zachránil. Na jednu stranu toho nelitoval a bez rozmyšlení by to udělal znovu, ale na druhou se stále budil uprostřed noci zbrocený potem, který mu nepříjemně připomínal Cainovu krev.

Celaena se na něj ohlédla. „Co je s tebou?“

Chaol potlačil neodbytný pocit viny. „Dívej se na cestu, nebo uklouzneš.“

Pro jednou ho poslechla. „Chceš si o tom promluvit?“

Ano. Ne. Pokud byl někdo, kdo mohl pochopit vinu a hněv, s nimiž se potýkal, když pomyslel na Cainovu smrt, byla to ona. „Jak často,“ řekl mezi výdechy, „myslíš na lidi, které jsi zabila?“

Prudce k němu otočila hlavu a zpomalila. Chaol se nechtěl zastavovat a běžel by dál, ale ona ho popadla za loket a přinutila ho stát. Její rty byly pevně sevřené. „Jestli považuješ to, že mě budeš soudit, ještě než se nasnídám, za dobrý nápad...“

„Ne,“ přerušil ji a ztěžka lupal po dechu. „Ne, tak jsem to nemyslel...“ Po pár uštvaných nádeších dodal: „Nesoudil jsem tě.“ Kéž by u všech ďasů konečně popadl dech a mohl jí vysvětlit, co měl na mysli.

Její oči byly mrazivé jako obora kolem nich, ale pak naklonila hlavu na stranu. „Jde o Caina?“

Když ji slyšel vyslovit jeho jméno, zatnul zuby, ale přiměl se kývnout.

Led v jejích očích dočista roztál a pochopení a soucit, které ho vystřídaly v její tváři, byly k nesnesení.

Byl kapitánem stráže – zabíjení mu nemělo být cizí. Už ve jménu krále viděl a vykonal dost věcí. Bojoval a zraňoval protivníky. Takže by tyto pocity ani neměl mít, a především by se s nimi neměl svěřovat *ji*. Někde mezi nimi se táhla čára, která je oddělovala, a on nepochyboval o tom, že poslední dobou víc a víc hrozilo, že ji překročí.

„Nikdy nezapomenu na lidi, které jsem zabila,“ hlesla Celaena. Její dech se kroutil v oparu mezi nimi. „Včetně těch, které jsem zavraždila, abych přežila. Stále mám před sebou jejich tváře a přesně si vybavuji ránu, kterou jsem je zabila.“ Zahleděla se na

holé stromy připomínající kosti. „Některé dny mám pocit, jako by ty věci udělal někdo jiný. A u většiny z nich jsem ráda, že jsem je připravila o život. Ale bez ohledu na příčinu – stále tě to pokaždé připraví o kus duše. Takže pochybuji, že na ně kdy zapomenou.“

Její oči se opět upřely do jeho a Chaol přikývl.

„Ale, Chaole,“ řekla a stiskla mu paži silněji a on si až teď uvědomil, že ho pořád drží, „to, co se stalo s Cainem – to nebyla vražda, ani chladnokrevná poprava.“ Chaol se pokusil ustoupit, ale Celaenin stisk nepovolil. „To, co jsi udělal, nebylo nečestné – a neříkám to proto, že jsi mi tím zachránil život.“ Dlouze se odmlčela a nakonec dodala: „Nikdy nezapomeneš, že jsi Caina zabil.“ Když se jejich pohledy střetly, srdce mu tlouklo takovou silou, že to cítil v celém těle. „Ale ani já nikdy nezapomenou, co jsi udělal, abys mě zachránil.“

Zatoužil se naklonit k jejímu tělu. Přiměl se ale udělat krok vzad, vymanit se z jejího sevření a znovu kývnout.

Skutečně je dělila jakási čára. Král jejich přátelství nepovažoval za podstatné, ale překročit tuto poslední hranici by bylo pro ně oba smrtelně nebezpečné. Král mohl začít zpochybňovat jeho věrnost, postavení, prostě všechno.

Pokud by mělo jednou dojít k tomu, že by se rozhodoval mezi králem a Celaenou... Modlil se k Sudbě, aby nikdy před takovou volbou nestanul. Zůstat neochvějně na této straně pomyslné hranice bylo logickou volbou. Navíc čestnou, protože Dorian... Neuniklo mu, jak se princ na Celaenu stále dívá. Nemohl by svého přítele takto zradit.

„No,“ prohodil Chaol s nucenou lehkostí, „hádám, že není od věci mít za dlužníka Adarlanského zabijáka.“

Celaena mu vysekla poklonu. „K tvým službám.“

Tentokrát byl jeho úsměv upřímný.

„Pospěš, kapitáne,“ vyzvala ho a pustila se do mírného poklusu. „Mám hlad a nechci, aby mi tu umrzla zadnice.“

Chaol se pro sebe zasmál a běžel s ní nazpět oborou.

Když doběhli, Celaeně se trásly nohy a plíce měla tak rozbola-
věle mrazem a námahou, že jí připadalo, jako by krvácely. Zpo-
malili do svižné chůze, když zamířili do o poznání vlídnějšího
nitra hradu – a k velkolepé snídani, na niž se Celaena opravdu
těšila. Chtěla si dát do nosu, než se vydá na nákupy.

Vešli do hradních zahrad a procházeli po šterkových ces-
tičkách mezi keři. Celaena měla ruce zastrčené v podpaží. Do-
konce i v rukavicích měla prsty ztuhlé mrazem a uši ji vyložené
bolely. Možná začne nosit šátek – i když by si z ní Chaol za to
nemilosrdně utahoval.

Po očku se na svého společníka podívala. Svlékl svrchní vrst-
vy oblečení, pod nimiž měl na těle propocenou košili. Obešli je-
den z keřů a Celaena zakoulela očima, když uviděla, co čeká na
cestičce před nimi.

S každým ránem čím dál více dam nacházelo důvody k čas-
ným procházkám v zahradách chvíli před úsvitem. Nejprve šlo
jen o pár dívek, které se jednou podívaly na Chaola a jeho zpo-
ceny oděv přichycený na těle a zůstaly stát na místě. Celaena by
přísahala, že jim oči div nevypadly z důlků a čelist až na zem.

Ráno poté se na cestičce objevily *zase* – tentokrát v hezcích
šátech. Další den se jich už dostavilo víc. A pak přibýly další.
Teď už na každé cestičce vedoucí přímo od obory ke hradu
hlídkovala aspoň jedna skupinka mladých žen čekajících, až ka-
pitán projde kolem.

„To snad není možné,“ sykla Celaena, když minuli dvě ženy,
které vzhledly od kožešinových rukávníků a vrhly na Chaola
svůdný pohled. Musely vstát před úsvitem, aby se tak vyšňořily.

„Copak?“ zeptal se Chaol se zdviženým obočím.

Nevěděla, jestli si toho prostě nevšiml, nebo se k tomu ne-
chtěl vyjadřovat, ale...

„Na to, že je chladné zimní ráno, je v zahradách celkem ruš-
no,“ poznamenala opatrně.

Chaol pokrčil rameny. „Někdo je celý nesvůj, když musí být
celou zimu zavřený mezi čtyřmi stěnami.“

Nebo je prostě těší pohled na kapitána stráží a jeho svaly.

Místo toho ale jen řekla „Jistě“ a už o tom nemluvila. Nemělo smysl poukazovat na to, když byl *tolik* nevšímavý. Zvlášť když některé z dam byly neobyčejně půvabné.

„Půjdeš dnes do Zlomuvalu sledovat Archera?“ zeptal se Chaol tiše, když z pěšiny našťestí zmizely uhihnané červena-jící se dívky.

Celaena přikývla. „Chci si udělat přehled o tom, jak tráví dny, tak se mu nejspíš pověsím na paty.“

„Mohl bych ti nabídnout pomoc?“

„Nepotřebuji ji.“ Věděla, že si její odpověď nejspíš vyloží jako projev arogance, kterým také částečně byla, ale... kdyby se do toho zapletl, ztížilo by to situaci, až by přišel čas dostat Archera do bezpečí. Tedy, poté, co z něj dostane pravdu a zjistí, jaké plány král spřádá.

„Já vím, že mou pomoc nepotřebuješ. Jenom mě napadlo, že bys mohla chtít...“ Větu nedokončil a jen zavrtěl hlavou, jako by se v duchu káral. Celaena se přistihla, že si přeje vědět, co se jí chystal říct, ale bylo rozumnější to přejít.

Zabočili za další keř. Vchod do hradu byl tak blízko, že Celaena div nezaúpěla při představě příjemného tepla uvnitř, ale vtom...

„Chaole,“ zazněl mrazivým ránem Dorianův hlas.

To už se zaúpění, byť sotva slyšitelnému, neubráníla. Chaol jí věnoval zmatený pohled, než se otočili a spatřili, jak k nim Dorian míří s plavovlasým mladíkem za zády. Celaena toho mladého muže, který byl vybraně oblečený a zdál se být v Dorianově věku, nikdy předtím neviděla, zato Chaol ztuhl.

Mladík se nezdál být nijak nebezpečný, ovšem Celaena věděla svoje a nehodlala nikoho z dvořanů podceňovat. Byl ozbrojený pouze dýkou u pasu a v bledé tváři mu navzdory rannímu chladu pohrával celkem veselý výraz.

Celaena si všimla, že ji Dorian s pousmáním pozoruje a oči se mu pobaveně lesknou, až měla chuť mu jednu vrazit. Když si princ všiml Chaola, zasmál se pod fousy. „A já si myslel, že všechny ty dámy vyrazily tak brzy ven, aby se setkaly s Rolan-

dem a mnou. Až je všechny sklátí kruté nastuzení, povím jejich otcům, že za to můžeš ty.“

Chaolovy nepatrně zrudly tváře. Takže nebyl tak nevšimavý k jejich rannímu obecenství, jak se před ní snažil předstírat.

„Lorde Rolande,“ pozdravil napjatým hlasem Dorianova přítele a uklonil se.

Plavovlasý mladík jeho úklonu opětoval. „Kapitáne Westfalle.“ Jeho hlas byl dost příjemný, avšak cosi v jeho tónu Celaenu zarazilo. Nebylo to pobavení nebo povýšenost či hněv... Nedokázala to přesně pojmenovat.

Dorian se obrátil k Celaeně. „Dovol mi představit ti mého bratrance.“ Poklepal Rolandovi na rameno. „Lord Roland Havilliard z Meah.“ Poté ukázal na Celaenu. „Rolande, toto je Lillian. Pracuje pro mého otce.“

Stále používali její nepravé jméno, kdykoli bylo nevyhnutelné setkání s dvořany, ačkoli téměř všichni do jisté míry věděli, že není v paláci, aby ztrácela čas otázkami správy nebo politikou.

„Je mi potěšením,“ pronesl Roland a uklonil se v pase. „Dorazila jste ke dvoru nedávno? Myslím, že jsem vás zde v uplynulých letech neviděl.“

Už jen to, jak mluvil, jí prozradilo dost o jeho vztahu k ženám.

„Přijela jsem na podzim,“ odpověděla poněkud tiše.

Roland jí věnoval okouzující úsměv. „Jakouže práci vykonáváte pro mého strýce?“

Dorian přešlápl a Chaol vyčkával nehybný jako skála, ale Celaena pouze oplatila Rolandovi úsměv a řekla: „Ukládám královy protivníky tam, kde je nikdo nenajde.“

Roland se k jejímu překvapení pobaveně zasmál. Celaena se neodvážila pohlédnout na Chaola, od něhož za to mohla později čekat pěkně ostrý proslov.

Roland prohodil: „Už jsem o králově bojovnici slyšel. Netušil jsem, že to bude někdo tak... půvabný.“

„Co vás přivádí na hrad, Rolande?“ ozval se kapitán a věnoval mu pohled, který Celaeně obvykle stačil k tomu, aby se dala na útěk opačným směrem.

Rolandovi zahrál opět na rtech úsměv muže, který se usmívá příliš často a příliš úlisně. „Jeho Veličenstvo mi nabídlo křeslo v radě.“

Chaol upřel pohled na Doriana, který to potvrdil pokrčením ramen.

„Přijel jsem včera večer,“ pokračoval Roland, „a dneškem mi začínají povinnosti.“

Chaol se usmál – pokud se to dalo nazvat úsměvem. Šlo spíš o záblesk zubů. Ano, kdyby se na ni takto díval, *rozhodně* by vzala nohy na ramena.

Dorian jeho pohled také pochopil a záměrně se tlumeně zasmál. Než však stihl cokoli říct, Roland, který si Celaenu opět, snad až moc zaujatě prohlížel, promluvil: „Je možné, že budeme spolupracovat, Lillian. Vaše práce mě zajímá.“

Nevadilo by jí s ním spolupracovat – ovšem ne tak, jak Roland zamýšlel. Její přístup by zahrnoval dýku, lopatu a neoznačený hrob.

Chaol jako by jí četl myšlenky a položil jí ruku na záda, aby ji odvedl. „Přijdeme pozdě na snídani,“ připomněl jí a úklonem hlavy se rozloučil s Dorianem a Rolandem. „Blahopřeji k vašemu jmenování.“ Jeho hlas zněl, jako by se napil zkaženého mléka.

Celaena se jím nechala odvést zpět do hradu a uvědomila si, že nutně potřebuje lázeň. Nemělo to ovšem nic společného s propoceným oblečením. Dokonale k tomu stačil podlézavý úsměv a nestoudný pohled Rolanda Havilliarda.

Dorian se díval, jak Celaena a Chaol mizí za keři. Kapitán nespouštěl ruku z dívčina kříže a Celaena nepodnikla nic, aby ji setřásla.

„I když zvítězila v klání, stále to od tvého otce byla překvapivá volba,“ poznamenal Roland zamýšleně.

Dorian zkrotl podráždění, než mu odpověděl. Nikdy neměl svého bratrance, s nímž se jako chlapec vidával alespoň dvakrát v roce, příliš v lásce.

Chaol Rolanda doslova nemohl vystát, a kdykoli o něm padla zmínka, obvykle ji provázely přídomy jako „záhudný zmeček“ a „slizký, rozmazlený tupec“. To aspoň Chaol řval před třemi lety, poté, co vrazil Rolandovi pěstí do obličeje tak silně, že skončil v bezvědomí.

Roland si to ovšem zasloužil. Zasloužil si to natolik, aby se ta příhoda nepodepsala na Chaolově vynikající pověsti a pozdějším jmenování kapitánem stráže. Pokud něco, pomohla Chaolovi získat respekt strážců a méně významných šlechticů.

Kdyby Dorian sebral odvalu, zeptal by se otce, z jakého důvodu Rolanda dosadil do rady. Meah bylo malé, ale prosperující město na pobřeží Adarlanu. Nemělo ovšem skutečnou politickou moc. Neudržovalo ani vlastní vojsko, pouze městskou hlídku. Roland byl synem otcovy sestřenice. Možná se král domníval, že je třeba mít v poradní komnatě více havilliardské krve. Přesto byl Roland nezkušený a vždy se zdálo, že ho víc než politika zajímají dívky.

„Odkud pochází bojovnice tvého otce?“ zajímal se Roland a Dorian se v myšlenkách vrátil zpět do přítomnosti.

Obrátil se k hradu a vydal se k jinému vchodu, než jakým odešli Chaol a Celaena. Stále měl před očima, jak vypadali, když je před dvěma měsíci po souboji přistihl v objetí v jejích komnatách.

„Je na Lillian, aby ti o sobě pověděla,“ lhal Dorian. Necítil se na to, aby bratrance popisoval klání. Stačilo, že mu otec nařídil, aby ho vzal ráno na procházku. Jediným světlým bodem bylo vidět Celaenu, jak očividně zvažuje způsoby, kterými by mladého lorda mohla poslat pod drn.

„Je k službám pouze tvému otci, nebo jí zadávají úkoly i další členové rady?“

„Jsi tu necelý den a už sis našel nepřátele, které potřebuješ odstranit, bratrance?“

„Jsme Havilliardové, bratrátku. Vždy máme nepřátele, které je nutné odstranit.“

Dorian se zamračil. Musel však uznat, že to je pravda. „Má

smlouvu výhradně s otcem. Ale pokud se cítíš ohrožený, mohu pověřit kapitána Westfalla, aby...“

„To samozřejmě není třeba. Jenom mě to zajímalo.“

Roland byl osina v zadnici a příliš dobře si uvědomoval, jak jeho vzhled a jméno Havilliard působí na ženy, ale v podstatě byl neškodný. Nebo že by se v něm mylil?

Dorian na to neznal odpověď – a nebyl si jistý, zda o ni stojí.

Celaena coby králova bojovnice dostávala velmi štědrý plat a utratila ho do posledního měďáku za boty, klobouky, haleny, šaty, šperky, zbraně, ozdoby do vlasů a knihy. Za hromady, přímo hory knih. Tolik knih, že jí Filipa musela do komnaty nechat přistavit další knihovnu.

Když se Celaena odpoledne vrátila do svých komnat, obtěžkaná krabicemi na klobouky, barevnými taškami plnými parfémů a sladkostí a hnědými papírovými balíčky s knihami, které musela okamžitě přečíst, a uviděla Doriana Havilliarda sedícího v předpokoji, málem všechno pustila na zem.

„Bohové na nebi,“ vydechl, když přelétl očima všechno, co nakoupila.

A to zdaleka nevěděl o všem. Toto byla jen část věcí, kterou dokázala unést. Další měla objednané a měly brzy dorazit.

„No,“ prohodil, když položila tašky na stůl a málem se zhroutila do kupy hedvábného papíru a mašlí, „aspoň dnes nejsi v té příšerné černé.“

Celaena se narovнала a vrhla na něj přes rameno zamračený pohled. Dnes na sobě měla šaty v barvě šeriku a slonoviny – poněkud jásavé na konec zimy, ale vzala si je v naději, že brzy přijde jaro. Navíc jí to, že se hezky oblékla, zajistilo nejlepší obsluhu ve všech obchodech, které navštívila. K jejímu překvapení si ji řada knihkupců pamatovala z dávných let a uvěřila jí její lež o dlouhé cestě do jižní části světadílu.

„Čemu vděčím za tu poctu?“ zeptala se. Rozvázala si bílý kožešinový plášť – další dárek, kterým se rozmazlila – a odhodila

ho na jednu ze židlí u stolku v předpokoji. „Viděli jsme se přece už dnes ráno v zahradě.“

Dorian zůstal sedět a na tváři mu pohrával známý chlapec-ký úsměv. „Copak se přátelé nemohou navštěvovat více než jednou za den?“

Tázavě se na něj zahleděla. Pochybovala, že by dokázala udržovat přátelství s Dorianem. Ne když by měl stále v safírových očích ten lesk – ne když byl synem muže, který držel v rukou její osud. Ale za dva měsíce od chvíle, kdy ukončila jejich těžko pojmenovatelný vztah, se často přistihla, že jí schází. Nejen polibky a laškování, ale *on sám*.

„Co chceš, Doriane?“

Vstal a ve tváři se mu mihl náznak hněvu. Musela zvednout hlavu, aby se mu dívala do očí. „Řekla jsi, že chceš být dál mou přítelkyní,“ pronesl tiše.

Celaena na okamžik zavřela oči. „Taky jsem to tak myslela.“

„Tak jí buď,“ řekl a jeho hlas nabral veselejší tón. „Můžeme spolu povečeřet a hrát kulečník. Můžeš mi vyprávět, jaké knihy čteš – nebo si kupuješ,“ dodal s potutelným mrknutím na balíčky.

Přiměla se na něj pousmát, když se zeptala: „A ty máš poslední dobou tolik volného času, abys ho se mnou mohl trávit?“

„No, musím se věnovat svému obvyklému zástupu cтитеlek, ale na tebe si vždy chvíli najdu.“

Celaena mu věnovala škádlivý pohled. „To je pro mě skutečná pocta.“ Ve skutečnosti v ní pomýšlení na Doriana ve společnosti jiných žen probouzelo chuť rozbít okno, ale nebylo by správné se mu s tím svěřovat. Krátce pohlédla na hodiny na stolečku u zdi. „Musím se teď vrátit do Zlomuvalu,“ řekla a nebyla to lež. Stále zbývalo pár hodin denního světla – dost času ke sledování Archerova výstavního domu a k tomu, aby se Archerovi pověsila na paty a udělala si přehled o tom, kde se obvykle zdržuje.

Dorian přikývl a jeho úsměv povadl.

Rozhostilo se ticho přerušované pouze tikáním hodin na stolku. Celaena si založila ruce na hrudi, když se jí vybavila jeho

vůně a chuť jeho rtů. Když ale pomyslela na propast mezi nimi, na tu hroznou dálku, jež každým dnem narůstala... takto to bylo lepší.

Dorian se o krok přiblížil a pozvedl ruce. „Chceš, abych o tebe bojoval? Je to tak?“

„Ne,“ odvětila tiše. „Jen chci, abys mě nechal být.“

V očích mu četla nevyřčená slova, ale klidně, bez hnutí se na něj dívala, dokud mlčky neodešel.

Když Celaena osaměla v předpokoji, sevřela ruce v pěst a znovu je uvolnila. Zničehonic se jí všechny ty úhledné balíčky na stole hnusily.

Celaena se krčila ve stínu komínu na jedné ze střech v elegantní a vznešené části Zlomuvalu a mhouřila oči proti mrazivému větru ženoucím se od Avery. Potřetí se podívala na kapesní hodinky. Dostaveníčka Archera Finna měla hodinový rozestup. V domě přes ulici už ale byl téměř dvě hodiny.

Na tom hezkém domě se střechou ze zelených tašek nebylo nic pozoruhodného a Celaena nezjistila nic o jeho obyvateli, s výjimkou jména zákaznice – jisté lady Balanchine. Aby tuto informaci získala, použila stejný trik jako u předchozích dvou domů: Předstírala, že je poslíček s balíčkem pro lorda toho a toho, a když jí majordomus nebo hospodyně řekli, že to *není* dům dotyčného lorda, předstírala rozpaky a zeptala se, čím tedy je, chvíli se se sluhou zapovídala a pak pokračovala v cestě.

Pohnula nohama a protáhla si svaly na krku. Slunce už pomalu zapadlo a teplota klesala s každou minutou. Pokud nepronikne přímo do domu, nic moc víc nezjistí. Ovšem s ohledem na to, že Archer mohl pravděpodobně dělat to, za co byl placen, dovnitř nespěchala. Lépe bude zjistit, kam chodí a s kým se stýká, a teprve potom podniknout další kroky.

Bylo to dlouho, co naposledy plnila úkol ve Zlomuvalu – co se krčila na smaragdově zelených střechách a snažila co nejdůkladněji obeznámit s pohybem oběti. Bylo to jiné, než když ji král vyslal do Přístavu zvonů nebo na panství nějakého lorda. Zde ve Zlomuvalu si připadala...

Připadala si, jako by město nikdy neopustila. Jako by se stá-
čilo ohlédnout a viděla by Sama Cortlanda číhajícího za ní. Jako
by se před svítáním neměla vrátit do skleněného hradu, ale do
Tvrze vrahů na opačné straně města.

Celaena si povzdechla a strčila si ruce do podpaží, aby udr-
žela prsty v teple a hbité.

Od noci, kdy ztratila svobodu, uběhlo přes půl druhého roku.
Půl druhého roku od noci, kdy ztratila Sama. Někde ve městě
se nacházely odpovědi na to, jak k tomu všemu došlo. Nepochy-
bovala, že by je našla, kdyby se odvážila po nich pátrat, a uvě-
domovala si, že by ji to znovu zničilo.

Dveře hlavního vchodu se otevřely a Archer sebevědomě se-
šel po schodech a nastoupil do čekajícího kočáru. Než odjel,
Celaena letmo zahlédla jeho zlatohnědé vlasy a vybraný oblek.

Se zasténáním se zvedla z podřepu a pospíchala ze stře-
chy. Po namáhavém sešplhání a několika skocích se ocitla zpět
v dlážděných ulicích.

Následovala Archera a klouzala ze stínu do stínu, zatímco
kočár kvůli shonu v ulicích pomalu postupoval městem. Ačkoli
nijak zvláště nespěchala odhalit pravdu týkající se svého polape-
ní a Samovy smrti a byla si téměř jistá, že se král v Archerově
případě mylí, v mysli jí hlodala pochybnost, zda pravda, kterou
v souvislosti se skupinou povstalců a královými plány odhalí,
nezničí i ji samotnou.

A nejen ji, ale všechno, na čem jí začalo záležet.

Celaena si vychutnávala teplo praskajícího ohně. Opřela hlavu
o opěradlo malé pohovky a přehodila nohy přes polstrovanou
opěrku. Písmo na papíře, který držela před sebou, se jí začínalo
rozmazávat před očima, což nebyl žádný div vzhledem k tomu,
že už bylo dávno po půl jedenácté a ona byla na nohou ještě
před úsvitem.

Chaolovo skleněné pero se lesklo v záři plamenů, když pro-
cházel dokumenty, podepisoval listiny a psal si poznámky, nata-

žený na notně prošlapaném rudém koberci před ní. Celaena si krátce povzdechla a sklonila papír v rukou.

Na rozdíl od jejích prostorných komnat byla Chaolova ložnice jedním velkým pokojem vybaveným pouze stolem u jediného okna a starou pohovkou umístěnou před kamenným krbem. Na šedých kamenných stěnách viselo několik gobelínů, v jednom koutě stála mohutná dubová skříň a postel s nebesy byla přikryta postarší vybledlou šarlatovou přikrývkou. Místnost byla propojená s koupelnou – ne tak velkou jako její, ale stále dost prostornou na to, aby se do ní vešla lázeň i záchod. V pokoji byla jediná malá knihovnička, plná pečlivě seřazených knih. Podle toho, jak Celaena Chaola znala, byly zaručeně uspořádané podle abecedy. V knihovničce se nejspíš nacházely jen jeho nejoblíbenější knihy – na rozdíl od Celaeniny knihovničky, v níž byly všemožné tituly, jež jí přišly pod ruku, ať se jí kniha líbila, nebo ne. I přes nepřírozeně příkladnou knihovnu se jí jeho pokoj zamlouval. Bylo v něm příjemně.

Celaena začala Chaola navštěvovat před týdnem, kdy jí vzpomínky na Elenu a Caina a tajné chodby vyháněly z vlastních komnat. A přestože Chaol bručel, že ho ruší, nevykázal jí, ani nic nenamítal proti tomu, aby se u něj po večeri zastavila.

Skřípání Chaolova pera náhle ustalo. „Na čem že to vlastně pracuješ?“ zeptal se.

Překulila se na záda a zamávala ve vzduchu papírem. „Sepisuji informace o Archerovi. O jeho zákaznících, oblíbených místech a o tom, co přes den dělá.“

Chaolovy zlatohnědé oči jako by se rozpouštěly v záři ohně. „Proč si dáváš tolik práce s jeho sledováním, když bys ho mohla jednoduše zastřelit a vyřešit to jednou provždy? Říkala jsi, že je dobře strážný, ale jak se zdá, dnes jsi neměla problém sledovat ho.“

Celaena se zachmuřila. Chaol byl nebezpečně bystrý. „Protože, jestli tu opravdu máme spolek spiklenců, kteří se spřáhli proti králi, měla bych o nich zjistit všechno, co se dá, než Archera zavraždím. Když ho budu sledovat, třeba odhalím další –

nebo aspoň získám stopu ohledně místa, kde se nacházejí.“ Byla to pravda. Z tohoto důvodu také dnes sledovala Archerův bohatě zdobený kočár ulicemi hlavního města.

Jenže během hodin, které strávila jeho špehováním, měl Archer jen pár schůzek a pak se vrátil do svého domu.

„Chápu,“ odpověděl Chaol. „Takže... teď si ty poznatky ukládáš do paměti?“

„Pokud naznačuješ, že nemám důvod tu být a měla bych odejít, stačí říct.“

„Jen se snažím zjistit, co tě tak nudí, že jsi nad tím před deseti minutami začala klimbat.“

Celaena se opřela o lokty. „Já neklimbala!“

Chaol zdvihl obočí. „Slyšel jsem tě chrápat.“

„Jsi lhář, Chaole Westfalle.“ Hodila po něm papírem a znovu sebou praštila na pohovku. „Jenom jsem na chvilku zavřela oči.“

Zavrtěl hlavou a vrátil se k práci.

Celaena se začervenala. „Vid', že jsem nechrápala.“

S dokonale vážným výrazem odpověděl: „Jako medvěd.“

Praštila pěstí do polštářku na pohovce a Chaol se zazubil. Celaena si odfrkla, svésila paži z pohovky a s očima upřenýma na kamenný strop začala popotahovat za vlákna obstarožního koberce. „Pověz mi, proč nenávidíš Rolanda.“

Chaol zvedl hlavu. „Nikdy jsem neřekl, že ho nenávidím.“

Celaena mlčky vyčkávala.

Chaol s povzdechem odpověděl: „Nejspíš dokážeš snadno uhodnout proč.“

„Stalo se něco, co by...“

„Stala se pěkná řádka věcí a nemám zrovna moc chut' o nich mluvit.“

Celaena spustila nohy z opěrky pohovky a zpříma se posadila. „Jsi pěkně nevrlý.“

Zvedla další ze svých papírů – mapu města, kam zaznačila domy Archerových zákazníků a zákaznic. Nejvíce z nich pocházelo z majetné čtvrti, kde bydlela většina ze zlomuvalské smetánky. V sousedství se nacházel i Archerův dům, který stál

stranou v poklidné, spořádané postranní uličce. Celaena po ní přešla prstem, ale zarazila se, když její pohled padl na místo jen o pár ulic dál.

Tu ulici znala, stejně jako dům stojící na jejím rohu. Kdykoli se vypravila do Zlomuvalu, důsledně dbala na to, aby se k němu příliš nepřiblížila. Dnes tomu nebylo jinak. Dokonce si nadešla oklikou, aby kolem nemusela projít.

Neodvázila se na Chaola pohlédnout, když mu položila otázku: „Víš, kdo je Rourke Farran?“

To jméno ji naplňovalo dlouho potlačovanou zuřivostí a žalem. Přesto ho dokázala vyslovit. Protože i když nechtěla znát celou pravdu, její zadrženi vyvolávalo otázky, na něž potřebovala odpovědi. Stále, i po všech těch letech.

Ucítila na sobě Chaolův pohled. „Ten vůdce podsvětí?“

Celaena přikývla s očima dál upřenýma na ulici, kde se tolik věcí tak neskutečně pokazilo. „Jednal jsi s ním někdy?“

„Ne,“ odvětil Chaol, „ale... Farran je totiž po smrti.“

Celaena položila mapu. „Farran je mrtvý?“

„Už je to devět měsíců. On a tři jeho hlavní poskoci byli nalezeni zavraždění...“ Chaol se kousl do rtu, když se snažil vybavit si jméno vraha. „Wesleym. Všechny je pozabíjel muž jménem Wesley. Byl to...“ Chaol naklonil hlavu a pokračoval: „Byl to to osobní strážce Arobynna Hamela.“

Celaena zatajila dech a Chaol se zeptal: „Znala jsi ho?“

„Myslela jsem si, že ano,“ řekla tiše. Během let strávených s Arobynnem si přivykla na Wesleyho mlčenlivou přítomnost a hrobové ticho. Ten muž ji pomalu nemohl vystát a vždy jí dával najevo, že kdyby se měla stát hrozbou pro jeho pána, odstraní ji. Ale v tu noc, kdy byla zrazena a zajata, se ji pokusil zastavit. Domnívala se, že to bylo proto, že Arobynn přikázal, aby ji drželi pod zámek v komnatách. Že šlo o způsob, jak jí zabránit v pokusu pomstít se za Samovu smrt, již měl na svědomí právě Farran, jenomže...

„Co se stalo s Wesleyem?“ zeptala se. „Dostali ho Farranovi muži?“

Chaol si prohrábl rukou vlasy a zahleděl se na koberec. „Ne, Wesleyho jsme našli den nato. S laskavým přispěním Arobynna Hamela.“

Celaena cítila, jak jí z tváře vyprchala krev, ale odvážíla se zeptat: „Jak to?“

Chaol si ji pozorně, obezřetně měřil. „Wesleyho tělo bylo nabodnuté na železném plotě před Rourkovým domem. Bylo tam... dost krve, což naznačovalo, že Wesley byl naživu, když to udělali. Služebnictvo v domě nikdy nic nepřiznalo, ale měli jsme podezření, že jim někdo nařídil, aby ho tam *nechali*, dokud nezemře.“

„Domnívali jsme se, že šlo o vyrovnání účtů. Aby další vůdce zločinců, který po Rourkovi nastoupí, nepohlížel na Arobynna a jeho vrahy jako na nepřátele.“

Celaena se znovu zahleděla na koberec. Tu noc, kdy unikla z Tvrze vrahů, aby Farrana našla, se jí Wesley pokusil postavit do cesty. Snažil se jí říct, že je na ni nastražená past.

Celaena tu myšlenku zapudila, než ji stihla dovést k logickému závěru. Tuto pravdu bude muset vytáhnout na světlo a prozkoumat někdy jindy, až bude sama a nebude mít plnou hlavu Archera, povstalců a dalších nesmyslů. Až bude moct pochopit, proč ji Arobynn Hamel mohl zradit, a rozhodnout se, co s tím hrozným poznáním udělá. Jaké utrpení mu způsobí a kolik jeho krve prolije.

Po chvíli ticha se Chaol zeptal: „Nikdy jsme ovšem neodhali, proč Wesley po Rourkovi Farranovi šel. Wesley byl pouhý osobní strážce. Co měl proti Farranovi?“

Celaenu pálily oči. Zadívala se k oknu, za nímž byla noční obloha zalitá měsíčním světlem. „Šlo o pomstu.“ Dosud měla před očima Samovo polámané tělo spočívající na stole v místnosti pod Tvrzí vrahů. Stále viděla Farrana skloněného před ní a jeho ruce přejíždějící po jejím znehybněném těle. Polkla, aby uvolnila stažené hrdlo. „Farran dopadl, mučil a nakonec zavraždil jednoho... jednoho z mých... druhů. A já se noc nato vydala, abych mu to splatila i s úroky. Nedopadlo to dobře.“

V ohništi se pohnulo poleno, rozpadlo se a naplnilo pokoj prudkým světlem.

„To byla ta noc, kdy tě zajali?“ zeptal se Chaol. „Myslel jsem, že nevíš, kdo tě zradil.“

„Pořád to nevím. Někdo mě a mého druha najal, abychom Farrana zavraždili, jenže to celé byla past a Farran byl návnada.“

Po chvíli ticha jí Chaol položil další otázku: „Jak se jmenoval?“

Stiskla rty a potlačila vzpomínku na to, jak jeho tělo vypadalo, když ho viděla naposledy, polámané na stole. „Sam,“ vzmohla se na odpověď. „Jmenoval se Sam,“ rozdechle se nadechla. „Ani nevím, kde je pohřbený, a nevím, koho se na to zeptat.“

Chaol na to nic neodpověděl a Celaena netušila, proč vůbec mluví dál, ale z úst se jí linul proud slov. „Zklamala jsem ho,“ prohlásila. „Ve všem podstatném.“

Po další dlouhé odmlce si Chaol povzdechl. „V jedné věci ne,“ řekl. „Jsem si jistý, že by chtěl, abys přežila – abys *žila*. Takže jsi ho nezklamala. Ne v tomto ohledu.“

Celaena se odvrátila, aby neviděl její rudnoucí oči, ale přikývla.

Chaol po chvíli promluvil znovu: „Jmenovala se Lithaen. Před třemi roky pracovala pro jednu z dvorních dam. Roland na náš vztah nějak přišel a považoval za báječný žert, abych ji s ním přistihl v posteli. Vím, že se to v ničem nedá srovnat s tím, čím sis prošla...“

Netušila, že Chaol měl někdy o kohokoli zájem, ale... „Jak to mohla udělat?“

Chaol pokrčil rameny, ačkoli měl při té vzpomínce na tváři stísněný výraz. „Protože Roland je Havilliard a já jsem jen kapitán strážce. Dokonce ji přesvědčil, aby se s ním vrátila ho Meah. I když jsem se nikdy nedozvěděl, co se s ní stalo.“

„Miloval jsi ji.“

„Myslel jsem si to. A myslel jsem, že i ona miluje mě.“ Zavrtěl hlavou, jako by si to vyčítal. „Miloval tě Sam?“

Ano. Víc než kterýkoli člověk na světě. Miloval ji tolik, že pro ni dal všechno v sázku – a všechno také obětoval. Miloval ji tak, že stále cítila ozvěnu toho citu, dokonce i teď. „Velmi,“ zašeptala.

Hodiny odbily půl dvanácté. Chaol zavrtěl hlavou. Napětí jako by z něj náhle spadlo. „Jsem vyčerpaný.“

Celaena vstala. Neměla ponětí, jak se dostali ke zpovědi o lidech, kteří pro ně tolik znamenali. „Tak to abych šla.“

Chaol se také zvedl. Oči se mu leskly. „Doprovodím tě do komnat.“

Zvedla bradu a namítla: „Myslela jsem, že už nemusím mít všude doprovod.“

„To nemusíš,“ odvětil a zamířil ke dveřím. „Ale přátelé tohle dělají.“

„Takže bys doprovodil i Doriana?“ dobírala si ho a vrhla na něj svůdný pohled. Když došla ke dveřím, dvorně jí je otevřel. „Nebo je to výsada, kterou věnuješ jen svým dámám?“

„Kdybych nějaké své dámy měl, rozhodně bych to nabídl i jim. Nejsem si ovšem jistý, jestli bych tě nazval dámou.“

„Můj rytíři! Žádný div, že ty dívky nacházejí kupu záminek, aby po ránu postávaly v zahradě.“

Chaol se pobaveně uchechtl a pak oba ztichli, když procházeli poklidnými, setmělými chodbami zpět k jejím komnatám na opačné straně hradu. Byl to kus cesty, dost studené cesty, neboť spousta chodeb byla lemována okny, která nedokázala zadržet venkovní chlad.

Když dorazili ke dveřím jejích komnat, Chaol jí krátce popřál dobrou noc a otočil se k odchodu. Celaena stiskla prsty mosaznou kliku dveří a obrátila se k němu.

„Vím, že to není valná útěcha, Chaole,“ spustila, a když se k ní s rukama v kapsách otočil, mírně se na něj usmála. „Ale jestli před tebou dala přednost Rolandovi, tak svět neviděl většího blázna.“

Chaol na ni upřel dlouhý pohled a pak tiše odpověděl: „Děkuji ti.“ A vydal se zpátky do svých komnat.

Celaena se za ním dívala. Všimla si, jak se mu na zádech pohybují mohutné svaly, dobře patrné i pod tmavou tunikou, a zničehonic byla vděčná, že Lithaen dávno opustila hrad.

Hradem zněl zvon ohlašující půlnoc. Nepravidelné odbíjení z té zpropadené zvonice v zahradě se rozléhalo ztemnělými, tichými chodbami. Přestože Chaol Celaenu doprovodil do komnat, po pěti minutách přecházení po ložnici vyrazila na další potulku, tentokrát směrem ke knihovně. V komnatách na ni čekaly hory nepřečtených knih, ale ona přitom neměla chuť se do některé pustit. Potřebovala se něčím zaměstnat. Něčím, co by její mysl odvedlo od rozhovoru s Chaolem a vzpomínek, které dnes v noci vypluly na povrch z temných koutů její mysli.

Přitáhla si plášť těsně k tělu a vrhla nevrlý pohled na prudký víchr, který štvál sněhové vločky za špatně utěsněnými okny. Doufala, že v knihovně bude aspoň v pár krbech hořet oheň. Pokud ne, vezme si knihu, která ji zaujme, a pospíší si zpět do ložnice, kde se s Rychlotlapkou schoulí v příjemně vyhřáté posteli.

Zabočila za roh a vstoupila do tmavé chodby s okny po straně, která vedla kolem impozantních dveří knihovny, a ztuhla.

Vzhledem k mrazu, který tu noc panoval, nebyl pohled na člověka zahaleného do černého pláště s kapucí staženou hluboko do tváře nijak překvapivý. Na postavě stojící v otevřených dveřích knihovny však bylo cosi, co prastarou, pudovou část její mysli přimělo vyslat ostré varování s takovou razancí, že Celaena už další krok neudělala.

Neznámý k ní otočil hlavu a rovněž se zarazil.

Za okny chodby se honily vločky a tiskly se na sklo.

Je to jenom člověk, uklidňovala se Celaena, když se k ní postava obrátila celým tělem. Byla oděná v plášť černější než noc, s kápí tak těžkou, že zakrývala veškeré rysy tváře.

Neznámý zavětril a ten zvuk připomínal vzteklé zvíře.

Celaena se neopovážila pohnout.

Postava znovu zavětrila a o krok se přiblížila. Ten pohyb připomínal klouzající kouř nebo stín...

Na Celaenině hrudi se rozlilo slabé teplo, následované pulzujícím modrým světlem...

Elenino oko plálo.

Věc v chodbě se prudce zastavila a Celaena zapomněla dýchat.

Tvor zasyčel, o krok se stáhl a vklouzl zpět do stínů za dveřmi knihovny. Malý modrý drahokam ve středu amuletu se rozzářil ještě jasněji, až Celaena před tím světlem zamrkala.

Když otevřela oči, amulet byl opět tmavý a bytost v kápi se vytratila.

Beze stopy. Bez jediného zvuku kroků.

Celaena do knihovny nešla. Ani omylem. Rychle se vrátila do komnat tak důstojně, jak to šlo. Přestože se donekonečna přesvědčovala, že se jí to všechno jen zdálo, že šlo o pouhou halucinaci způsobenou tím, že zůstala příliš dlouho vzhůru, nemohla zapomenout na to prokleté slovo, jež jí donekonečna znělo v uších.

Plány.

❧ 6 ❧

Ta osoba před knihovnou nejspíš neměla s králem nic společného, říkala si Celaena, když šla – zatím ještě *neutíkala* – chodbou ke svým komnatám. V tak velkém hradě bylo podivínů víc než dost, a i když v knihovně jen zřídka narazila na dalšího návštěvníka, někteří lidé třeba... raději knihovnu navštěvovali o samotě. A nepoznání. Na dvoře, kde se četba nenosila, mohlo jít třeba pouze o dvořana, jenž se snažil skrývat svou vášnivou lásku ke knihám před jízlivými přáteli.

O dvořana, jehož chování nahánělo hrůzu a mělo v sobě cosi zvířecího, co přimělo její amulet zářit.

Celaena vešla do ložnice v okamžiku, kdy začínalo zatmění, a zaúpěla. „Samozřejmě že zrovna dnes je zatmění měsíce,“ zabručela, když se otočila od dveří na balkon a přistoupila ke gobelínu na stěně.

Ačkoli to nechtěla udělat a přestože doufala, že Elenu už nikdy znovu nespatří... potřebovala odpovědi.

Možná se jí mrtvá královna vysměje a ujistí ji, že se nic neděje. Bohové na nebi, Celaena *doufala*, že to Elena řekne. Protože, jestli ne...

Celaena zavrtěla hlavou a pohlédla na Rychlotlapku. „Půjdeš se mnou?“

Fenka, která jako by vytušila, co se chystá udělat, se ostentativně otočila na posteli několikrát dokola a s odfrknutím se stočila do klubíčka.

„To jsem si myslela,“ zhodnotila situaci Celaena.

Po chvíli odsunula velký prádelník z místa před gobelínem ukryvajícím tajné dveře, uchopila svícen a vydala se dolů po zapomenutém schodišti na odpočívadlo hluboko pod ním.

Přivítala ji trojice kamenných oblouků. Ten nalevo vedl do chodby, z níž se dala nenápadně pozorovat Velká síň. Prostřední směřoval ke stoce a ukrýval únikovou cestu, jež by jí jednou mohla zachránit život. A ten napravo... ten končil u zapomenuté hrobky dávné královny.

Cestou k hrobce se neodvážila podívat na odpočívadlo, kde přistihla Caina, jak přivolával ridderaka z jiného světa, ačkoli pozůstatky dveří, které netvor roztrástil, dosud ležely rozházené na schodišti. V kamenné zdi uviděla záseky v místech, kudy se ridderak prohnal, když ji štvál dolů k hrobce, kde jen sotva stihla pozvednout Damaris, meč dávno mrtvého krále Gavina, aby stvůru v poslední chvíli zabila.

Celaena se krátce zadívala na ruku, kde jí kruh bílých jizev probodával dlaň a obkružoval palec. Kdyby ji tehdy v noci nenašla Nehemia, jed z ridderakova kousnutí by ji zahubil.

Konečně došla ke dveřím pod točitými schody a její pohled zaujalo bronzové klepadlo ve tvaru lebky v jejich středu.

Co když to nebyl tak dobrý nápad? Možná za to odpovědi nestojí.

Měla by se vrátit nahoru. Když o tom tak uvažovala, nemohlo to skončit dobře.

Elena se zdála spokojená s tím, že Celaena uposlechla její příkaz stát se královou bojovnicí, ale pokud se tu ukáže, bude to vypadat, jako by byla *ochotná* přijmout další z Eleniných úkolů. A Sudba jí buď svědkem, že teď má plno jiné práce.

I když ta... ta *věc*, co právě potkala na chodbě, nevypadala přátelsky.

Připadalo jí, že se na ni klepadlo ve tvaru lebky usmívá a upírá prázdné oční důlky do jejích očí.

Bohové na nebi, měla by prostě odejít.

Jenže její prsty se zdánlivě o vlastní vůli natahovaly po klice, jako by je vedla neviditelná ruka...

„To ani nezaklepeš?“

Celaena uskočila s dýkou v ruce připravenou prolít krev a přitiskla se zády ke zdi. To nebylo možné. Muselo se jí to zdát.

Klepadlo promluvílo. Jeho čelist se pohnula nahoru a dolů.

Ano, bylo to dozajista, rozhodně a nepopíratelně *skutečné*. A bylo to nepravděpodobnější a nepochopitelnější než cokoli, co kdy Elena řekla nebo udělala.

Bronzová lebka na ni upírala lesklé kovové oči a zamlaskala jazykem. Ono to mělo *jazyk*.

Celaenu napadlo, že třeba uklouzla na schodech a narazila hlavou o kámen. To by dávalo větší smysl. Zatímco s otevřenou pusou hleděla na klepadlo, hlavou se jí honil nekonečný proud prostých nadávek.

„Nebud' labuť,“ odfrklo si klepadlo a přimhouřilo oči. „Jsem přibitý ke dveřím. Nemůžu ti ublížit.“

„Ale ty jsi,“ vyhrkla Celaena a ztěžka polkla, „kouzelný.“

Nebylo to možné – *nemělo* by to být možné. Magie zmizela. Vytratila se ze světa před deseti lety, ještě než ji král stihl postavit mimo zákon.

„Všechno v tomto světě je kouzelné. Děkuji ti pěkně za tvůj objevný postřeh.“

Celaena zklidnila rozbouřenou mysl na dost dlouho, aby ze sebe dostala: „Ale magie už nemá moc.“

„Nová magie ne. Ale král nedokáže vyhladit stará kouzla vytvořená pomocí dávných sil, jako jsou znamení Sudby. Tato pradávna kouzla jsou stále účinná, zvláště ta, která přinášejí život.“

„Ty jsi... živý?“

Klepadlo se zachechtalo. „Živý? Jsem vykováný z bronzu. Nedýchám, nejím ani nepiji. Takže ne, nejsem živý. Nejsem ani mrtvý, jen tak mimochodem. Prostě jsem.“

Celaena nevěřícně hleděla na malé klepadlo. Nemohlo být větší než její pěst.

„Měla by ses omluvit,“ proneslo. „Nemáš tušení, jak hluchná a otravná jsi ty poslední měsíce byla s tím svým věčným pobíháním a zabíjením odporných zrůdiček. Byl jsem zticha, dokud

jsem neusoudil, že jsi zažila dost podivných věcí na to, abys dokázala *přijmout* mou existenci. Ale jak se zdá, tak se zklamu.“

Celaena rozechvělýma rukama zastrčila dýku a položila svícen. „Jsem hluboce poctěna, že jsi mě konečně shledal hodnou rozhovoru.“

Bronzová lebka zavřela oči. U všech bohů, měla i oční víčka. Jak to, že si toho všimla až nyní? „Proč bych měl mluvit s někým, kdo nemá dost vychování, aby mě pozdravil, nebo aspoň zaklepal?“

Celaena se nadechla, aby se uklidnila, a podívala se na dveře. Na kamenném prahu byly dosud patrné rýhy, které tam zanechal probíhající ridderak. „Ona je uvnitř?“ zeptala se.

„Která *ona*?“ dělala drahoty lebka.

„Elena – královna.“

„Samozřejmě že ano. Je tu už dobrých tisíc let.“ V očích lebky jako by zaplápolal plamen.

„Neutahuj si ze mě, nebo tě vypáčím ze dveří a roztavím tě.“

„Ani nejsilnější muž světa by mě z těchto dveří nedokázal dostat. Umístil mě sem samotný král Brannon, abych držel stráž nad její hrobkou.“

„Ty jsi tak starý?“

Lebka se nafoukla. „Je od tebe velmi bezohledné urážet mě kvůli věku.“

Celaena založila vzdorně ruce. Nesmysl – magie vždycky vedla k podobným nesmyslům. „Jak se jmenuješ?“

„Jak se jmenuješ *ty*?“

„Celaena Sardothien,“ ucedila skrz zuby.

Lebka vybuchla smíchy. „Tak to je k popukání! Nejsměšnější věc, co jsem za staletí slyšel!“

„Buď zticha.“

„Já se jmenuji Mort, když jinak nedáš.“

Celaena zvedla svícen. „Mohu očekávat, že všechna naše setkání budou tak příjemná?“ prohodila a natáhla se po klice.

„To tě po tom všem pořád nenapadne zaklepat? Opravdu nemáš žádné vychování.“

Celaena vynaložila veškeré sebeovládání, aby mu netloukla do obličejíku, když třikrát, naprosto zbytečně zabušila na dřevěné dveře.

Mort se ušklíbl, když se dveře neslyšně otevřely. „Celaena Sardothien,“ zopakoval si pro sebe a znovu se rozchechtal. Celaena jen cosi ucedila jeho směrem a kopnutím dveře zavřela.

Hrobka byla ozářená chabým světlem a Celaena přistoupila k mřížce, skrz niž světlo proudilo, odrážené dolů stříbrným povrchem otvoru ve stropě. Obvykle tu bývalo světla víc, ale teď při zatmění se hrobka nořila do čím dál většího šera.

Celaena zůstala stát nedaleko prahu. Postavila svícen na podlahu a přistihla se, že upřeně hledí – na nic.

Elena tam nebyla.

Z opačné strany dveří se ozvalo Mortovo pochechtávání.

Celaena zakoulela očima a znovu dveře zprudka otevřela. To se ví, že tu Elena nebude, když pro ni má důležitou otázku. Jistěže si bude moct promluvit jenom s něčím jako Mort. Jistě, jistě, jistě.

„Přijde sem dnes v noci?“ udeřila na Morta.

„Ne,“ odvětil prostě, jako by jí to mělo být už dávno jasné. „Málem přišla o všechnu sílu, když ti ty poslední měsíce pomáhala.“

„Cože? Takže... ona odešla?“

„Prozatím. Dokud nenabere sílu.“

Celaena opět založila ruce na hrudi a dlouze, předlouze se nadechla. Místoprostřed jí připadala stejná, jako když tu byla posledně. Ve středu byly umístěné dva kamenné sarkofágy – jeden zpodobňoval Gavina, Elenina manžela a prvního krále Adarlanu, a druhý Eleny. Oba působili podivuhodně živě. Královny stříbrné vlasy spadaly po straně rakve a jejich proud narušovala pouze koruna nad jejím čelem. Její mírně zašpičatělé uši naznačovaly zpola lidský, zpola vílí původ. Celaeninou pozornost upoutala slova vytesaná u Eleniných nohou. *Á, čas jeví jítro v tmách!*

Brannon, Elenin otec z vílího rodu a první král Terrasenu, tato slova osobně vytesal do sarkofágu.

Celá hrobka byla podivné místo. Podlahu zdobily vytesané hvězdy a klenutý strop zase stromy a květiny. Zdi byly celé pokryté vyrytými znameními Sudby, pradávnými symboly, jež mohly být využity k získání moci, která stále účinkovala – moci, kterou Nehemia a její rodina držely dlouho v tajnosti, dokud se Cainovi nějak nepodařilo ji ovládnout. Kdyby se král někdy o moci znamení dozvěděl a zjistil, že může vyvolávat nestvůry, jako to dělal Cain, mohl by do Eriley vpustit nekonečné zlo. A jeho plány by pak přinesly ještě větší zkázu.

„Elena mi ovšem řekla, že jestli se někdy milostivě uráčíš sem znovu přijít,“ pokračoval Mort, „mám ti vyřídit vzkaz.“

Celaena měla pocit, jako by se ocitla před vzdouvající se vlnou a jen bezmocně čekala, až udeří. Mohlo to počkat – ta zpráva mohla počkat, břemeno, které jí hrozilo, mohlo počkat – další okamžik nebo dva, kdy si mohla vychutnávat pocit volnosti. Vydala se k zadní části hrobky, kde ležela hromada šperků a zlata a kde stály truhlice přetékáající poklady.

Před tím vším byla vystavena zbroj a Damaris, Gavinův pověstný meč. Jeho rukojeť byla z bílého zlata a byla jen málo zdobená, až na hrušku ve tvaru oka, jehož zřítelnici netvořil žádný drahokam, jen prázdný zlatý kruh. Podle některých legend, když Gavin třímal Damaris, viděl pouze pravdu a díky tomu byl korunován králem. Tak aspoň pravily pověsti.

Pochva Damarisu byla zdobena několika znameními Sudby. Zdálo se, že všechno je s těmi zatracenými symboly nějak spojeno. Celaena se zamračila a zblízka si prohlédla královu zbroj. Na zlaté přední části byly šrámy a prohlubně. Nepochybně následky bitev. Možná dokonce i boje s Erawanem, temným pánem, jenž vedl armádu démonů a mrtvých proti světaďilů, když byla erilejská království jen o málo víc než válčící území.

Elena jí prozradila, že i ona byla válečnicí, ale po její zbroji nebylo nikde ani památky. Kam zmizela? Nejspíš ležela zapomenutá v některém hradu kdesi v královstvích.

Zapomenutá. Stejným způsobem, jakým legendy lítou princeznu válečnici přetvořily v pouhou krásku čekající ve věži, až ji Gavin zachrání.

„Není po všem, že ne?“ zeptala se Celaena nakonec Morta.

„Ne,“ odpověděl Mort tišším hlasem než předtím. Toho se Celaena týdnů, vlastně měsíce, obávala.

Měsíční paprsky v hrobce bledly. Zatmění bude brzy úplné a v hrobce se rozhostí tma narušovaná pouze světlem svíčky.

„Pověz mi tu zprávu,“ vyzvala Celaena Morta s povzdechem.

Mort si odkašlal a potom pronesl hlasem, jenž se znepokojivě podobal královninu: „Kdybych ti mohla dopřát pokoje, učinila bych to. Ale žiješ svůj život s vědomím, že jsou břemena, jimž nikdy neunikneš. Ať se ti to zamlouvá, nebo ne, jsi spjata s osudem tohoto světa. Jako králova bojovnice nyní zaujímáš mocné postavení a můžeš změnit mnohé životy.“

Celaeně se obrátil žaludek.

„Cain a ridderak byli jen předzvěstí zhouby snášející se na Erileu,“ pokračoval Mort a jeho slova nesla ozvěna hrobkou. „Svět se chystá pohltit daleko ničivější moc.“

„Předpokládám, že ji mám najít.“

„Ano. Nalezneš stopy, jež tě k ní zavedou. Znamení, jimiž se musíš řídit. To, že odmítáš zabíjet královy oběti, je první a nejmenší krok.“

Celaena se zahleděla na strop, jako by skrz jeho povrch s reliéfem stromu dokázala dohlédnout vysoko vzhůru, až do knihovny. „Dnes v noci jsem na hradě někoho viděla. Nebo něco. Amulet v jeho přítomnosti zářil.“

„Člověka?“ zeptal se Mort a v jeho hlase znělo opatrné zaujetí.

„Nevím,“ připustila Celaena. „Nezdál se mi lidský.“ Zavřela oči a zhluboka se nadechla. Čekala na tuto příležitost měsíce. „Všechno to má něco společného s králem, že ano? Všechny ty strašné věci. Dokonce i Elenin příkaz se týká nalezení moci, kterou vládne *on*. Hrozby, kterou představuje.“

„Na tuto otázku už znáš odpověď.“

Srdce jí tlouklo jako zvon – strachem, vztekem... Sama nevěděla čím přesně. „Když je tak mocná a tolik toho zná, tak by zatraceně mohla najít zdroj královny moci sama.“

„Je to *tvoje* osud a *tvoje* odpovědnost.“

„Nic takového jako osud není,“ sykla Celaena.

„To říká dívka, která se zachránila před ridderakem, protože ji sem *cosi* přivedlo o samhuinnu, aby viděla Damaris a zjistila, kde se nachází.“

Celaena udělala krok směrem ke dveřím. „To říká dívka, která strávila rok v Endovieru,“ odsekla. „Dívka, která ví, že bohům na našich životech nezáleží o nic víc než nám na hmyzu pod našima nohama.“ Vrhla zlostný pohled do Mortovy blyštivé tváře. „Když o tom tak uvažuji, nějak mě nenapadá, proč bych se měla namáhat a pomáhat Eriley, když ani bohům nestojíme za to, aby nám pomohli.“

„To nemyslíš vážně,“ namítl.

Celaena sevřela rukojeť dýky. „Myslím. Tak Eleně vyříd, ať si najde jiného blázna, kterému se bude vnucovat.“

„*Musíš* zjistit, odkud král bere svou moc a co má v úmyslu – dřív, než bude pozdě.“

Celaena se pohrdavě usmála. „Ty to nechápeš? Už je pozdě. Je pozdě celé *roky*. Kde byla Elena před deseti lety, když si mohla vybírat z celé řádky hrdinů? Kde byla se svými směšnými úkoly, když je svět skutečně potřeboval – když byli terrasensští hrdinové koseni, štváni a popravováni adarlanskými vojáky? Kde byla, když království před králem padala jedno za druhým?“ Oči jí pálily, ale zapudila bolest hluboko do temného zákoutí ukrytého v duši. „Svět už je tak jako tak v troskách a já nehodlám mařit čas nesplnitelnými úkoly.“

Mort zlostně přivřel oči. Světlo uvnitř hrobky pohaslo. Měsíc byl už zcela zastřený. „Je mi líto, co všechno jsi ztratila,“ řekl hlasem, který jako by mu nepatřil. „Je mi líto, že tvoji rodiče v tu noc zemřeli. Bylo to...“

„*Nikdy* nemluv o mých rodičích,“ zavrčela Celaena a namířila mu dýku do tváře. „Je mi ukradené, jestli jsi kouzelný, jestli

jsi Elenin poskok nebo jestli jsi jenom výplod mojí mysli. Jestli se znovu zmíneš o mých rodičích, rozsekám ty dveře na kusy. Rozumíš?“

Mort na ni jenom vrhl nevraživý pohled. „To jsi tak sobecká? Tak zbabělá? Proč jsi sem dnešní noc přišla, Celaeno? Abys nám všem pomohla, nebo abys pomohla sobě? Elena mi o tobě vyprávěla – o tvé minulosti.“

„Zavři své zrezlé pysky,“ vyštěkla na něj a zlostí bez sebe vyběhla vzhůru po schodech.

7

Celaena se probudila před úsvitem s otřesným bolením hlavy. Stačil jí jediný pohled na téměř ohořelou svíci na nočním stolku, aby poznala, že setkání v hrobce nebyl pouze hrozný sen. To znamenalo, že se hluboko pod její komnatou skutečně nachází mluvící klepadlo prochnuté dávným oživovacím kouzlem a že Elena opět našla způsob, jak jí neskutečně ztížit život.

Celaena zasténala a zabořila obličej do polštáře. Ta slova, co v noci řekla, myslela vážně. Světu už nebylo pomoci. I když... I když na vlastní oči viděla, jaké nebezpečí všem hrozí – jak moc se všechno může zhoršit. A ta postava na chodbě...

Obrátila se na záda a Rychlotlapka ji mokrým čenicem šťouchla do tváře. Celaena ji nepřítomně hladila po hlavě a dívala se do stropu a na bledé šedé světlo pronikající závěsy.

Nechtěla si to připustit, ale Mort měl pravdu. Vydala se do hrobky jen proto, aby si Elena vzala na starost to stvoření z chodby – aby se ujistila, že nebude muset nic udělat.

Mé plány, řekl král Adarlanu. Pokud ji Elena varovala, aby je odhalila, našla zdroj jeho moci... pak musely být hrozná. Hroznější než to, čemu vystavil otroky v Calaculle a Endovieru, strašnější než popravu dalších povstalců.

Celaena ještě chvíli upírala oči na strop, dokud si neujasnila dvě věci.

Tou první bylo, že když *nezjistí*, jakou hrozbu král představuje, nejspíš se dopustí osudové chyby. Elena řekla pouze, že ji musí *nalézt*. O tom, že ji má zničit, nepadlo slovo. Nic o tom, že

by se měla postavit králi. Což, jak Celaena předpokládala, byla jistá úleva.

Druhou věcí bylo to, že si musí promluvit s Archerem, aby pronikla do jeho blízkosti a začala zvažovat, jak sehraje jeho smrt. Protože pokud byl skutečně zapojený do spiknutí a věděl, co král zamýšlí, možná by jí mohl ušetřit námahu se špehováním krále a sestavováním případných stop. Avšak jakmile by tento krok podnikla a dostala by se s Archerem do spojení... Pak by se všechno obrátilo ve smrtící hru.

A tak se Celaena krátce okoukala, oblékla si nejhezčí a nejteplejší oděv a nechala zavolat Chaola.

Přišel čas, aby se náhodou setkala s Archerem Finnem.

V noci nasněžilo a pár nešťastníků bylo pověřeno odhrnováním nejvýstavnějších čtvrtí Zlomuvalu. Obchody zůstávaly otevřené po celý rok a hlavní město navzdory kluzkým chodníkům a břečkou pokrytým dlážděným ulicím neztrácelo to odpoledne nic ze své rušnosti, jako by byl vrchol léta.

Celaena si přesto přála, aby léto opravdu bylo, protože jí na mokřých ulicích vlhl lem šatů v barvě ledové modře a bylo tak chladno, že ji před mrazem nedokázal ochránit ani plášť z bílé kožešiny. Když kráčeli po přelidněné hlavní třídě, držela se blízko Chaola. Nepřestával ji přesvědčovat, že by jí se záležitostí s Archerem mohl pomoci, takže ho dnes pozvala, aby ji doprovodil. Bylo to to nejmenší, co mohla udělat, aby měla Chaolova duše pokoj. Trvala ovšem na tom, aby si místo kapitánské uniformy vzal běžné oblečení, což pro něj znamenalo, že se dostavil v černé haleně.

Naštěstí si jich lidé příliš nevšimli – ne když byly v ulicích takové davy a tolik obchodů. Celaena tuto ulici zbožňovala. Prodávaly a směňovaly se tu krásné věci z celého světa! Své obchody tu měli klenotníci, kloboučníci, krejčí, cukráři, ševci... Chaol ovšem nijak nepřekvapil a rázoval si to kolem každého výkladu, aniž by jedenkrát pohlédl na nádheru vystavenou uvnitř.